

The Herald

Zwiastun Królestwa Chrystusowego

Nasze wydawnictwo oddaje corocznie w ręce czytelnika wiele stron treści do duchowych rozważań i studiów, dotyczących różnorodnej problematyki. Każdy numer publikowany jest co dwa miesiące przez:

Pastoral Bible Institute
P.O. Box 3274
Bremerton, WA 98310

Telefon: (w USA) 1-888-7-THE-PBI
Adres e-mail: ThePBI@acomcast.net
www.heraldmag.org

Komitet Redakcyjny

Wydawnictwo niniejsze nadzorowane jest przez pięcioosobowy Komitet Redakcyjny, który większością przynajmniej trzech głosów zatwierdził do druku każdy z artykułów publikowanych na naszych łamach. Komitet Redakcyjny ponosi odpowiedzialność za opublikowane artykuły; jednakże nie utożsamia się z każdym poglądem w nich zawartym. Obecnie, Wydawcami są: Len Grieb, Ernie Kuenzli, James Parkinson, David Rice oraz Tom Ruggirello.

Czasopismo i jego misja

Założony w 1918 roku, Pastoral Bible Institute, Inc. za swój cel obrał rozpowszechnianie wiedzy chrześcijańskiej. Czasopismo przez niego

wydawane, *The Herald – Zwiastun Królestwa Chrystusowego*, usilnie pragnie bronić jedynej prawdziwej podstawy nadziei chrześcijańskiej, tak powszechnie obecnie odrzucanej – odkupienia przez drogocenną krew (1 Piotra 1:19) „człowieka Chrystusa Jezusa, który siebie samego złożył jako okup [równoważną cenę] za wszystkich” (1 Tym. 2:5-6).

Budując więc na tym pewnym fundamencie, ze złota, srebra i drogich kamieni Słowa Bożego (1 Kor. 3:11-15; 2 Piotra 1:5-11), jego dalszą misją jest, aby „zrozumieć (...)” pojmowanie tajemnicy Chrystusowej, która nie była znana synom ludzkim w dawnych pokoleniach, a teraz została przez ducha objawiona (...) Aby teraz nadziemskie władze i zwierzchności w okęgach niebieskich poznały przez Kościół różnorodną mądrość Bożą, według odwiecznego postanowienia, które wykonał w Chrystusie Jezusie, Panu naszym (Efezj. 3:4-11).

Czasopismo to nie jest związane z jakąkolwiek partią, kościołem czy nauką ludzką, lecz stara się ze wszelkich miar pełnić wolę Bożą wyrażoną przez Chrystusa Jezusa, według słów Pisma Świętego. Śmiało pragnie głosić wszelkie słowa Pana, zgodnie z Boską wolą, w miarę naszego zrozumienia. Nie prezentuje dogmatycznego punktu widzenia, lecz jest pewne tego, co głosi, krocząc z wiarą w niezawodne obietnice Boże.

Prowadzona przez nas działalność zorganizowana jest w Wydawnictwo, aby móc pełnić naszą służbę. Wszelkie decyzje odnośnie tego, co będzie publikowane lub nie, podejmujemy starając się być w zgodzie z nauką Pisma Świętego, dla zbudowania Ludu Bożego w łasce i poznaniu.

Tym samym, nie tylko że zachęcamy, lecz nawet naciskamy na naszych Czytelników, aby sprawdzali wszelkie odczytane tezy i poglądy za pomocą bezbłędnego Słowa Bożego, do którego i my bezustannie się odnosimy, aby móc sprostować tej ocenie.

Informacja od Wydawcy – prenumerata w roku 2016

Koszt rocznej prenumeraty czasopisma „The Herald” (6 numerów) będzie w roku 2016 wynosił: 42 zł, plus koszt przesyłki i opakowania.

Cena pojedynczego numeru będzie wynosiła: 7 zł.

Oplaty z tytułu prenumeraty uprzejmie prosimy wносить na konto bankowe Zrzeszenia (zob. ramka poniżej) z adnotacją „Prenumerata Herald” oraz podaniem dokładnego adresu wysyłki i ilości zamawianych egzemplarzy.

Ze względu na dość znaczne koszty wysyłki i opakowania będziemy wdzięczni Czytelnikom za dokonywanie zamówień zbiorowych (wysyłanych pod jeden adres), jak również za wszelkie dobrowolne wpłaty przeznaczone na ten cel.

Wydawca edycji polskiej:

ZRZESZENIE WOLNYCH BADACZY PISMA ŚWIĘTEGO W POLSCE

Adres Redakcji: Redakcja „Na Straży”, ul. Nad Serafą 27, 30-864 Kraków, tel.: + 48 12 265 00 95
e-mail: nastrazy@nastrazy.pl, wydanie internetowe: www.nastrazy.pl, Redaktor Naczelny: Piotr Krajcer
Konto bankowe: Krakowski Bank Spółdzielczy nr 70 85910007 0021 0045 0544 0001
Nakład: 400 egzemplarzy. Druk: Drukarnia Towarzystwa Słowaków w Polsce, Kraków, ul. Św. Filipa 7.

Prorocy Starego Testamentu

Większość z proroków Starego Testamentu nie zostawiła po sobie nauczania w formie pisemnej, która by dotrwała do naszych czasów. Tylko nielicznych znamy z imienia. W czasach Eliasza, „gdy bowiem Izebel kazała tępić proroków Pana, Obadiasz zgromadził stu proroków, ukrył ich po pięćdziesięciu w pieczarach i żywił ich chlebem i wodą” (1 Król. 18:4).

Stary Testament obejmuje szereg ksiąg, nazwanych imionami 16 proroków. Zbiór ten powszechnie dzieli się na czterech „większych proroków”, oraz 12 „proroków mniejszych”. Niniejsze wydanie naszego czasopisma poświęcone jest pismom tych proroków. Nasz pierwszy artykuł, „Prorocy”, to przegląd 16 ksiąg prorockich. Omawia on również umiejscowienie tych ksiąg prorockich w Starym Testamencie jako całości. Znajdziemy w nim przypomnienie, że Stary Testament dzielił się pierwotnie na trzy główne części, na które składało się 22 święte księgi hebrajskie.

Drugi artykuł, „Izajasz, Jeremiasz i Daniel”, a także następujący po nim „Ezechiel i lekcja historii” omawiają życie czterech „wielkich proroków”, ich czasy, okoliczności w których powstały księgi nazwane ich imionami oraz niektóre z lekcji w nich zawartych, a które tworzą ós świadectwa prorockiego, jakie przetrwało dla nas aż do dzisiejszych czasów.

Kolejne trzy artykuły obejmują rozważania nad trzema z 12 tzw. „proroków mniejszych”. Spośród tych 12 ksiąg, pierwszych sześć odnosi się do czasów imperium asyryjskiego. Sąd nad tym imperium oraz jego upadek opisany został w kolejnych trzech księgach, a mianowicie w prorocत्वach Nahuma, Habakuka i Sofoniasza.

Księga Nahuma otwiera opis „ciężaru Niniwy”, stolicy Asyrii. Niniwa była tym miastem, które wcześniej odwiedził prorok Jonasz, którego posłannictwo doprowadziło do ocalenia miasta liczącego ponad 120.000 ludzi (Jon. 4:11). Artykuł „Nahum” szczegółowo opisuje księgę tego proroka oraz wskazuje, w jaki sposób jej zapisy mogą mieć zastosowanie również w dzisiejszych czasach.

Ostatnimi księgami Starego Testamentu są prorocत्वa Aggeusza, Zachariasza i Malachiasza.

Pierwsi dwaj byli sobie współcześni, a ich misją było zachęcanie Izraela do odbudowy stolicy po powrocie z Babilonu. Malachiasz żył później i wskazywał na przyjścia Chrystusa, tak pierwsze jak i drugie.

Prorocत्व Aggeusza zostało opisane w artykule o tej samej nazwie, „Aggeusz”. Prorocत्व Malachiasza zostało opisane w artykule „Piąte przykazanie”, ze wskazaniem, że Malachiasz wzywał Izrael do prawidłowego oddawania czci Ojcu Niebieskiemu.

Mamy nadzieję, że niniejsze wydanie może pomóc czytelnikowi na trzy sposoby. Po pierwsze, pomoże umieścić prorockie pisma w ich kontekście, zarówno w ramach wzajemnych relacji między nimi, jak i w stosunku do całego Starego Testamentu. Po drugie, wskaże specyficzne lekcje i nauki związane z tymi prorokami, jakie zostały wyjaśnione w różnych artykułach. Po trzecie, pogłębi nasze zrozumienie i uznanie dla tych ludzi wiary, działających pod wpływem Ducha Bożego, mówiących i piszących pod jego kierownictwem o rzeczach, jakie są przydatne dla nas wiele wieków później.

Styczeń/Luty 2016

Prorocy	4
Przemawiający w imieniu Boga	
Izajasz, Jeremiasz i Daniel	8
Korzyści z prorocत्व	
Ezechiel: lekcja historii	12
Ostrożność	
Nahum	16
Zniszczenie Niniwy	
Aggeusz	20
Dokończenie Świątyni	
Piāte Przykazanie	23
Malachiasz — szacunek dla Boga	

Prorocy

Wielokrotnie i wieloma sposobami przemawiał Bóg dawnymi czasy do ojców przez proroków — Hebr. 1:1.

Hebrajski Stary Testament został ułożony przez Żydów w 22 księgi. Te 22 księgi zawierają te same informacje, które obejmuje nasz Stary Testament, zorganizowany w 39 księgach. Główny powód tej różnicy jak chodzi o ilość ksiąg związany jest z tym, że grupa ksiąg, którą dziś nazywamy 12 Prorokami Mniejszymi, została zebrana w jednej księdze, zwanej „Dwunastu”. Gdybyśmy dziś przeprowadzili ten sam zabieg, wówczas nasz Stary Testament zostałby zredukowany do 28 ksiąg.

Dodatkowo, trzy zestawy podwójnych ksiąg (pierwsze i drugie Samuela, Królewskie i Kronik) w hebrajskich pismach są objęte pojedynczymi księgami. Ponadto, księga Rut jest dołączona do księgi Sędziów, Treny są połączone z proroctwem Jeremiasza, a księga Nehemiasza z księgą Ezdrasza (ten szczególny rodzaj połączenia wydaje się prawdopodobny, chociaż istnieją pewne wątpliwości z nim związane. Nowożytny kanon hebrajski jest podzielony na 24 księgi, w którym księga Rut oddzielona jest od Sędziów, zaś Treny stanowią odrębną księgę od proroctwa Jeremiasza).

Oryginalny podział na 22 księgi ma swój sens. „Nie mamy wśród nas (...) niezliczonej mnogości ksiąg, niezgadających się ze sobą i sprzecznych (...) ale tylko dwadzieścia dwie księgi, które zawierają zapisy wszystkich minionych czasów; a które są słusznie uważane za boskie” (Józef Flawiusz, Przeciw Apionowi, 1:8). Niektórzy łączą 22 księgi z 22 literami alfabetu hebrajskiego, a także z 22 patriarchami od Adama do Jakuba, ojca Izraela. Psalm 119 jest hołdem dla Słowa Bożego. Jest to psalm w formie akrostychu, podzielony na 22 fragmenty o długości ośmiu wersetów każdy.

Każdy werset z poszczególnych fragmentów rozpoczyna się od tej samej litery alfabetu hebrajskiego, a litery te prowadzą tekst psalmu kolejno przez cały alfabet hebrajski, od alef do tav.

Dodatkowo wskazuje się, że świecznik w Miejsu Świętym zawierał 22 dekoracje, po trzy na sześć ramion oraz cztery na części środkowej, co odpowiadało łącznej liczbie ksiąg kanonu Starego Testamentu (2 Mojż. 25:31-35).

Tanach

Te 22 księgi zostały podzielone na trzy główne części: Torę, Proroków i Pisma. Określenia te pochodzą z hebrajskich słów Tora, Newiim i Ketuwim. Akronim TNK jest źródłem słowa „Tanach”, za pomocą którego Żydzi określają księgę nazywaną przez nas Starym Testamentem.

Tora zawiera pięć ksiąg Mojżesza. Newiim, albo inaczej Prorocy, obejmuje księgi Jozuego, Sędziów, Samuela, Królów, Izajasza, Jeremiasza, Ezechiela i księgi 12 Proroków Mniejszych. Co ciekawe, na liście tej brakuje księgi Daniela, ponieważ znajduje się ona w Ketuwim, tj. w Pismach. Takie umiejscowienie księgi Daniela jest wbrew naszej intuicji, ponieważ my zaliczamy tę księgę do najważniejszych pism o charakterze proroczym.

Jednak umieszczenie księgi Daniela wśród Pism może stanowić wyjaśnienie dla zgrupowania razem ksiąg 12 Proroków Mniejszych. Najdłuższa z nich, proroctwo Zachariasza, ma tylko 14 rozdziałów, a zatem jest znacznie krótsza niż księga Izajasza, która liczy sobie 66 rozdziałów, księga Jeremiasza o 52 rozdziałach lub księga Ezechiela o 48 rozdziałach. Tak więc Prorocy Mniejsi to księgi o niewielkich objętościach w stosunku do długości trzech wielkich proroctw, zaś księga Daniela jest w innym dziale.

Izajasz, Jeremiasz i Ezechiel

Zgodnie z zapisem Izaj. 1:1, proroctwo to zostało dane w czasach królów judzkich Uzjasza, Jotama, Achaza i Hiskiasza. Prawdopodobnie oznacza to, że Izajasz zaczął prorokować w ostatnich latach rządów Uzjasza, kiedy ten panował niezależnie od rządów swego ojca Amasjasza. Z drugiej strony, musiało to być jeszcze zanim Uzjasz zapadł na trąd, na skutek czego jego syn Jotam przejął sprawowanie funkcji sędziowskich w jego imieniu (2 Król. 15:5).

Uznaje się, że Izajasz żył aż do czasu panowania Manassesza i został zabity przez tego króla. Opis zawarty w liście do Hebr. 11:37 („przerzynani piłą”) najprawdopodobniej odnosi się do losu, jaki spotkał tego właśnie proroka. Oznacza to, że Izajasz działał na przestrzeni niemal siedmiu dekad.



Minęło około połowy wieku, kiedy na scenie historii pojawił się Jeremiasz. Bóg powołał go na swego proroka w 13 roku panowania Jozjasza (Jer. 1:1-5). Jego służba trwała przez 40 lat, aż do 11 roku Sedekiasza, a następnie była kontynuowana nawet w czasie pobytu proroka w Egipcie, kiedy Sedekiasz stracił tron.

Te 40 lat mogą mieć swój odpowiednik w działalności Pastora Russella od roku 1874 do roku 1914; przy czym każdy z tych okresów był zaznaczony charakterystycznymi wydarzeniami roku, z zaznaczonymi wydarzeniami w każdym ministerstwie stojących równolegle do siebie. To powiązanie jest głębsze niż by się mogło wydawać na pierwszy rzut oka. Jeremiasz miał szczególne posłannictwo dla wiernych, dla odstępców, dla Izraela i dla narodów. Br. Russell kierował swe nauczanie do wybranych, do nominalnego chrześcijaństwa, do Izraela i do narodów.

Jeśli wyznaczmy na dowolnym schemacie 7000 lat historii ludzkości, przeznaczając 1000 lat dla Adama i 1000 lat na Tysiąclecie po obu stronach tego schematu, wówczas pozostaną nam pośrodku dwa okresy po 2500 lat każdy. Umieszczenie 40 lat działalności Jeremiasza w pierwszym okresie jest dokładnie równoległe do kolejnych 40 lat, licząc od 1874 do 1914, 2500 lat później. Również daty związane z trzema niewolami w czasach Jeremiasza łączą się z terminami znaczących wydarzeń w czasie żniwa.

Ezechiel był młodszy niż Jeremiasz, ale był mu współczesny. Został uprowadzony do niewoli babilońskiej za czasów Jehojakima, na 10 lat przed upadkiem Sedekiasza. Najprawdopodobniej był on jednym z 3023 Żydów, którzy zostali wówczas uprowadzeni do niewoli (Jer. 52:28). W ostatnich latach działalności Jeremiasza w Jerozolimie, Ezechiel zaczął prorokować wśród ludności żydowskiej znajdującej się w niewoli w Babilonie. Działalność Ezechiela jako proroka trwała co najmniej 22 lata (Ezech. 1:1,2, 29:17).

Zarówno Jeremiasz, jak i Ezechiel byli kapłanami, a tym samym, Lewitami (Jer. 1:1, Ezech. 1:3). Izajasz był synem Amosa (Izaj. 1:1). „Istnieje tradycja talmudyczna, że gdy podane jest imię ojca proroka, to znaczy, że ojciec ten również był prorokiem” (Wikipedia, „Amos”). Istnieje tradycja rabiniczna, że Amos był bratem króla Amasjasza, ojca króla Azariasza (Uzjasza). W tym przypadku Izajasz pochodziłby z pokolenia Judy, jak prorok Daniel (Dan. 1:6).

Dwunastu Proroków Mniejszych

Jak wcześniej wspomniano, określenie 12 „Mniejszych Proroków” ma swoją genezę najprawdopodobniej w objętości spisanych proroctw ich autorstwa, która nie jest znaczna w porównaniu z obszernymi tekstami Izajasza, Jeremiasza lub Ezechiela. Pierwszych sześciu proroków z tej grupy żyło w czasach imperium asyryjskiego; są to Ozeasz, Joel, Amos, Abdiasz, Jonasz i Micheasz. Kolejnych trzech, a to Nahum, Habakuk i Sofoniasz, prorokowało o Imperium Babilońskim albo w czasie jego istnienia. Ostatnich trzech, to jest – Aggeusz, Zachariasz i Malachiasz, żyło w czasach Imperium Perskiego, a ich proroctwa dotyczyły odrodzenia Izraela. Tych 12 ksiąg może być trudne do zapamiętania w ich kolejności. Jest pewna metoda, która może pomóc w ich zapamiętaniu, a mianowicie, że środkowymi księgami są proroctwa Micheasza i Nahuma, tak jak litery M i N są w środku naszego alfabetu.

Ozeasz prorokował w czasie panowania Uzjasza, Jotama, Achaza i Hiskiasza, królów judzkich. Oznacza to, że żył w tych samych czasach co Izajasz. Zgodnie z zapisem Oz. 1:1, prorokował również za dni Jeroboama, syna Joasza, króla izraelskiego. Być może ta wzmianka o królu izraelskim została dodana z tego powodu, że proroctwo Ozeasza dotyczyło przede wszystkim dziesięciu plemion królestwa Izraela. Nie był to jednak temat wyłączny, ponieważ oba królestwa są opisywane w jego proroctwach.

Joel wspomina o powtarzających się atakach na Izrael ze strony imperium asyryjskiego. „Co zostało po gąsienicy, pożarła szarańcza, a co zostało po szarańczy, pożarł konik polny, co zaś zostało po koniku polnym, pożarła larwa” (Joel. 1:4). W rozdziale drugim, ostrzega przed zbliżającą się inwazją z północy. Proroctwo to prawdopodobnie wypełniło się w działalności starożytnego króla Sancheryba. Następnie, mówił on o wołaniu ludzi do Pana, o tym, że Izrael miał być wybawiony, zaś Duch Święty wylany w obfitości. Choć ta zapowiedź miała wypełnić się w Wieku Ewangelii, poczynszy od Dnia Pięćdziesiątnicy, to jednak pełna realizacja tych słów nastąpi dopiero w Tysiącleciu, po wybawieniu Izraela od najazdu agresywnego wroga z północy.

Amos był pasterzem w czasach Uzjasza i Jeroboama, w związku z czym jego służba pokrywała się z czasem działalności Izajasza. Być może był on nieco starszy niż Izajasz. Amos mówi o sądzie nad krajami otaczającymi Izrael (rozdział pierwszy





i drugi), a następnie kieruje swe prorocstwo bezpośrednio przeciwko Izraelowi. Warto zauważyć, że wspomina on o ciemnym dniu, w którym „słońce zajdzie w południe, i mrokiem okryję ziemię w biały dzień” (Amos. 8:9). Była to zapowiedź nadchodzącego sądu. Dosłowne wypełnienie się tego prorocstwa nastąpiło w czasie zaćmienia Słońca w 763 roku p.n.e., po którym nastąpił sąd nad dziesięcioma pokoleniami królestwa Izraelskiego, jaki przypadł 40 lat później, w roku 723 p.n.e. Okres ten odpowiada przedziałowi 40 lat jaki rozpoczął się w roku 33 n.e., kiedy to w południe ciemność ogarnęła Jerozolimę zapowiadając sąd nad Izraelem, a zakończył się punktem kulminacyjnym w postaci upadku Masady 40 lat później, w roku 73 n.e.

Prorocstwo Abdiasza obejmuje zaledwie jeden rozdział i zawiera prorocstwo przeciwko Edomowi, który reprezentuje Chrześcijaństwo pod koniec Wielu Ewangelii.

Księga Jonasza jest najbardziej znana ze wszystkich, ponieważ obejmuje barwną historię stanowiącą tło całego prorocstwa. Jonasz został pochłonięty przez dużą rybę, ale ocalał życie, aby wypełnić swą misję. Przez część z trzech dni znajdował się w otchłani morza, tak jak Jezus który przebywał w grobie przez część z trzech dni (wyrażenie „trzy dni i trzy noce” [Jon. 1:17] jest hebrajskim idiomem, który oznacza trzy kolejne dni, liczone jako dzień i noc. Idiom ten nie jest równoznaczny z tym, że Jonasz przebywał we wnętrzu ryby przez całe trzy dni i całe trzy noce. Podobny zwrot został użyty przez Jezusa do opisu tego, że miał On przebywać we wnętrzu ziemi przez „trzy dni i trzy noce”, chociaż został wzbudzony „trzeciego dnia” [Mat. 12:40, 16:21]. Jezus użył wyrażenia „trzy dni i trzy noce” tylko w jednym miejscu w Ewangeliach, a mianowicie, gdy porównywał swą zbliżającą się śmierć do doświadczeń Jonasza). Następnie Jonasz uratował asyryjską stolicę Niniwę, tak jak Jezus który zbawił świat.

Imię „Jonasza” znaczy „gołąb”, a jego doświadczenia przedstawiają dzieło Ducha Świętego w trzech wiekach – Wieku Żydowskim, Wieku Ewangelii i Wielu Tysiąclecia. Początkowy bunt Jonasza dotyczy Wieku Żydowskiego. Trzy dni spędzone w brzuchu wieloryba dotyczą Wieku Ewangelii, kiedy to Kościół jest rozwijany w sposób nierozpoznawalny dla świata. Ocalenie Niniwy przedstawia Wiek Tysiąclecia, kiedy świat będzie pokutować i zostanie zbawiony.

Micheasz żył w czasach Izajasza. Jego słynne prorocstwo o Królestwie Bożym (Mich. 4:1-4) być może zostało zaczerpnięte z wypowiedzi tego drugiego, ponieważ pojawia się ono również w księdze Izajasza 2:2-4. Micheasz (5:5) zapowiada wybawienie Judy od inwazji asyryjskiej. Najwyraźniej chodzi tu o najazd Sancheryba, który przeżył również Izajasz (Izaj. 36-38). Opis tej inwazji był obrazem wyzwolenia Izraela od najazdu Goga z północy, który będzie mieć miejsce w naszych czasach. Kiedy Izrael będzie modlił się o wybawienie przez Jahwe, wówczas Bóg wzbudzi siedmiu pasterzy (idiom użyty dla opisu królów), oraz ośmiu książąt, tj. Kościół wybrany i rozwinięty w ciągu siedmiu okresów oraz Starożytnych Świętych. Wówczas Izrael odniesie niezwykle zwycięstwo (Mich. 5: 6-15).

Upadek Niniwy i powstanie Babilonu

Prorok Nahum przepowiedział upadek Niniwy, stolicy imperium asyryjskiego (Nah. 1:1). Z kolei Habakuk zapowiedział, że niesprawiedliwy Babilon będzie narzędziem karania Izraela, w związku z czym opłakiwał jego stan. Bóg zapewnił go, że Babilon zostanie później osądzony jeszcze bardziej surowo. Sofoniasz prorokował w czasie panowania Jozjasza, tuż przed najazdem Babilończyków. Prorocstwa te mają również swe długoterminowe wypełnienie w kontekście upadku dzisiejszych mocarstw, przed ustanowieniem Królestwa Bożego.

Prorocy czasów odrodzenia

Aggeusz i młodszy od niego Zachariasz (Zach. 2:4) żyli w czasach odbudowy Izraela za panowania Cyrusa, Kambysego i Dariusza Hystaspesa, królów imperium perskiego.

Długofalowe znaczenie ich prorocstw obejmuje okres rozwoju i kompletowania Kościoła, odrodzenie Izraela w naszych czasach oraz ustanowienie Królestwa. Malachiasz działał w czasach późniejszych o dwa pokolenia, czyli za dni Ezdrasza i Nehemiasza. Jego prorocstwo było ostatnim świadectwem zamykającym Stary Testament. Ostatnia uwaga o charakterze historycznym w Starym Testamencie zawarta jest w Neh. 12:22, która sięga do czasów imperium greckiego. Jeśli Ezdrasz był tym, który skompilował kanon Starego Testamentu, to ten zapis w księdze Nehemiasza musiał zostać dodany później.



Samotna działalność

Jezus powiedział w Mat. 5:12: „Radujcie i weselcie się, albowiem zapłata wasza obfita jest w niebie; tak bowiem prześladowali proroków, którzy byli przed wami”. Następnie, dodał: „A tak wystawiacie sobie świadectwo, że jesteście synami tych, którzy mordowali proroków” (Mat. 23:31) oraz „Jeruzalem, Jeruzalem, które zabijasz proroków i kamienujesz tych, którzy do ciebie byli posłani, ileż to razy chciałem zgromadzić dzieci twoje, jak kokosz zgromadza pisklęta swoje pod skrzydła, a nie chcieliście!” (Mat. 23:37). Życie wiernych proroków często było życiem pełnym prześladowań i przeciwności z uwagi na to, że to właśnie prorokom Bóg powierzał misję ogłaszania swych sądów wobec odstępczego narodu.

Św. Jakub nalega, abyśmy brali przykład z życia tych oddanych ludzi z dawnych czasów, z ich postawy wobec doświadczeń i cierpliwości. „Bracia, za przykład cierpienia i cierpliwości bierzcie proroków, którzy przemawiali w imieniu Pańskim” (Jak. 5:10). W dzisiejszych czasach rzadko kiedy spotykamy się z takimi przeciwnościami, jakie spotykały proroków.

Jednak samo stawianie oporu wpływom świata, ciała i przeciwnika, będzie stanowić dla nas wystarczający sprawdzian. Tak jak prorocy byli wierni wobec Boga, tak i my starajmy się pozostać lojalni względem Niego w doświadczeniach, jakie nas spotykają każdego dnia.

Życie składa się głównie z małych doświadczeń. Jeśli cierpliwie przez nie przejdziemy, zbudujemy ten rodzaj charakteru, jaki jest niezbędny do wytrwania w trudniejszych okolicznościach – a takie również się zdarzają.

Niedawno ktoś zapytał: czy Bóg oczekuje wielkiego wysiłku czy też uległego poddania się, spokojnej i wytrwałej pracy? Być może odpowiedź brzmi, że obu tych rzeczy. Większa część życia może upłynąć na spokojnej, cichej działalności. Polegać ona może

na udziale w naszych nabożeństwach, regularnym wykonywaniu określonej służby, uczeniu dzieci życia w pobożności i spełnieniu obowiązków rodzinnych. Z drugiej strony, trudne doświadczenia wymagają ciężkiej pracy i wysiłku, niekiedy przez dłuższy czas.

To mogło być również w przypadku proroków. Stawili czoła dynamicznym doświadczeniom, czasami trudnym konfrontacjom, więzieniu, a nawet śmierci. Ale w ich działalności były też spokojne dni, miesiące i lata. W tym czasie również budowali swój charakter. Dzięki temu mogli być przygotowani na trudniejsze chwile.

Starożytni święci zostali opisani przez apostoła Pawła jako „obłok świadków”. Słowo „świadek” użyte w tym przypadku nie oznacza obserwatora, ale raczej tego, który o czymś zaświadcza. Starożytni Święci są „grupą tych, którzy wydają świadectwo”, którzy przemawiają do nas przez swe postępowanie i wierność „aż do śmierci”.

W czasie Królestwie, gdy ta grupa „świadków” obejmie rządy nad światem, zostaną uznani ze względu na swą wiarę. Świat rozpozna wówczas niezwykle charakter mężczyzn i kobiet, którzy byli tak silni dzięki swej wierze, że nie bali się zmierzyć z władcami swoich czasów. Byli gotowi umrzeć za swoją wiarę. Świat będzie błogosławiony mając do dyspozycji tak wielkich przywódców. Będą oni wzorem dla innych, a ludzie obdarzą ich szacunkiem wiedząc, że ich władza i postępowanie wypływa z czystych pobudek i wiary.

Prorocy, którzy kiedyś zginęli, być może będą zaskoczeni, a z pewnością wdzięczni, gdy uświadomią sobie, że świadectwo ich życia i pracy jako pokornych sług Bożych przetrwało całe wieki, aby motywować ich następców w wierze. Później, w czasie Tysiąclecia, ich dziedzictwo będzie miało jeszcze większy wpływ na miliardy ludzi, aby wielu przywieść do sprawiedliwości (Dan. 12:3).

— David Rice —

Izajasz, Jeremiasz i Daniel

Całe Pismo przez Boga jest natchnione i pożyteczne do nauki, do wykrywania błędów, do poprawy, do wychowywania w sprawiedliwości — 2 Tym. 3:16.

Prorocy zajmują szczególne miejsce w naszych sercach. Mieli niewdzięczne zadanie przekazywania Bożego posłannictwa do ludzi zbuntowanych i „sztywnego karku”. W rezultacie, cierpieli i znosili jedne z najostrzejszych i najpoważniejszych prześladowań. W tym artykule zastanawiać się będziemy nad losami trzech z czterech wielkich proroków Starego Testamentu. Przyjrzymy się przykładom z ich życia, a następnie zastanowimy się nad postawą wiernością wobec Pana w walce, jaką toczyli. Obserwując ich doświadczenia będziemy mogli zobaczyć, w jaki sposób poszukiwali woli Bożej, kierowali się nią i rozwijali się w czasie swej służby dla Pana.

Izajasz, poświęcony sługa

Izajasz był szczery, śmiały, optymistyczny i bardzo oddany swojej pracy. Apostoł Paweł opisał Izajasza jako tego, który „woła” (Rzym. 9:27), wskazując w ten sposób na szczerość jego posłannictwa. Apostoł wskazał również, że Duch Święty mówił „przez proroka Izajasza” (Dzieje Ap. 28:25), a także określił go jako odważnego człowieka (Rzym. 10:20).

Izajasz był tym, przez którego Bóg powiadomił króla Hiskiasza o jego śmiertelnej chorobie (Izaj. 38). Choć wielu na jego miejscu mogłoby ulec pokusie sparafrazowania Bożego posłannictwa i wzbogacenia go własnymi opiniami, to jednak Izajasz dokładnie i pewnie przekazał słowa Boże. Możemy w tym dostrzec odbicie siły jego charakteru. Bóg odpowiedział na modlitwy króla Hiskiasza przez usta Izajasza. Hiskiasz słuchał proroka, co jest świadectwem pięknego i ujmującego charakteru Izajasza.

Kiedy zastanowimy się nad ilością proroczych informacji, jakie zostawił po sobie Izajasz, a następnie weźmiemy pod uwagę uświęcone życie, jakie Bóg polecił mu prowadzić, trudno nam będzie nie porównywać tego wszystkiego z zasobami, jakimi cieszymy się w naszym życiu. Jesteśmy stosunkowo bogaci, zarówno jak chodzi o wiedzę jak i zrozumienie, ale bogactwo to częściowo zawdzięczamy działalności Izajasza. Możemy tylko z pokorą uzmysłwić sobie, jak wielką

pracę wykonał Izajasz w tamtych czasach. Imię Izajasz oznacza „zbawienie Jahwe”. Jest to ta sama definicja jak w przypadku imion takich jak „Jozue” czy „Jezus”. Co ciekawe, sam Izajasz otrzymał przywilej prorokowania o Jezusie (Izaj. 53). Od epoki kiedy żył Izajasz upłynęło już wiele stuleci, w związku z czym mamy przywilej zrozumienia mesjańskich prorostw Izajasza. Wiele z zapowiedzianych przez niego wydarzeń wypełniło się na naszych oczach.

Izajasz prorokował o nadchodzącym żydowskim Mesjaszu, przyszłym ziemskim królestwie Chrystusa i roli Izraela w tym Królestwie. Jego prorostwa są jednymi z najpiękniejszych i najbardziej poetyckich obietnic Boga (Izaj. 1:29, 7:14, 9:1-6, 26:9,35,53). Izajasz jest uważany przez wielu współczesnych uczonych za Szekspira Biblii.

Niewiele wiemy o życiu osobistym Izajasza. Był synem Amosa (Izaj. 1:1, 2:1). Jego żona była nazywana „prorokinią” (Izaj. 8:3). Jego działalność prowadzona była od śmierci króla Uzjasza, a następnie za panowania Jotama, Achaza i Hiskiasza (Izaj. 1:1, 6:1). Jego prorostwa zawierają ważne informacje historyczne dotyczące imperium asyryjskiego, babilońskiego i perskiego, a także na temat niewoli babilońskiej Izraela oraz odrodzenia Judy w okresie perskim.

Izajasz przekazuje również interesujące szczegóły historyczne na temat interakcji Judy z innymi narodami, a w szczególności w zakresie wojny z Efraimem (Izaj. 7:1 do 8:18), oblężenia Aszdod (Izaj. 20) i inwazji Sancheryba (Izaj. 36-39). Izajasz pozostawił również fascynujące świadectwo osobistej odwagi w obliczu niebezpieczeństwa, kiedy zachęcał króla Hiskiasza, aby ten stawiał opór Asyryjczykom (Izaj. 37:1-7,14). Nie zachował się do naszych czasów bezpośredni opis śmierci Izajasza (zgodnie z sugestiami tradycji, to właśnie Izajasza miał na myśli apostoł Paweł gdy pisał, że niektórzy z mężów Bożych byli „przerzynani piłą” [Hebr. 11:37], a także, że miało to miejsce w okresie panowania Manassesza; przyp. red.).

Księga Izajasza jest najczęściej cytowana przez pisarzy Nowego Testamentu spośród prorostw Starego Testamentu, prawie 40 razy. Sam Jezus cyto-



wał Izajasza siedem razy, a nawet zastosował mesjańskie proroctwa Izajasza do siebie samego (Izaj. 61:1,2, Łuk. 4:16-22, Łuk. 22:37, Izaj. 53:12). Filip ewangelista cytował Izaj. 53 kiedy głosił Ewangelię etiopskiemu eunuchowi wyjaśniając mu, że Jezus był Mesjaszem (Dzieje Ap. 8:32, Izaj. 53:7). Decyzja apostoła Pawła o tym aby głosić dobrą nowinę poganom była wzmocniona przez cytaty z proroka Izajasza (Dzieje Ap. 13:47, Izaj. 49:6). Św. Paweł użył proroctwa Izajasza aby uczyć o zmartwychwstaniu (1 Kor. 15:54, Izaj. 25:8), a także korzystał z jego opisów obietnicy przyszłego zbawienia całego Izraela (Rzym. 11:26, Izaj. 59:20).

Izajasz nie wahał się czynić tego, o czym wiedział, że jest słuszne. Zaufał Bogu i nie kierował się własnymi wątpliwościami ani interpretacjami. Ci z nas, którzy mają dar proroctwa Wieku Ewangelii [tj. publicznego przemawiania, przyp. red.], mogą rozważyć ukształtowanie swej służby na wzór wierności Izajasza, jaką ten przejawiał w czasie swej działalności w Wieku Żydowskim. Jeśli mamy dar komunikacji, powinniśmy go używać starannie i konsekwentnie tak, jak Izajasz. Jeśli nie jesteśmy z natury optymistami, być może możemy się tego nauczyć gdy poznamy w jak trudnych doświadczeniach znajdował się prorok; wówczas przekonamy się, że naprawdę jesteśmy bogaci w wierze, nadziei i wiedzy. Wszystko działa na naszą korzyść, dzięki czemu możemy wykonywać pracę dla Boga, a tym samym przyczyniać się do naszego uświęcenia. Jedyne, co musimy zrobić, to brać przykład z aktywnej postawy Izajasza.

Jeremiasz: Słowo Boże w kościach

Imię Jeremiasz oznacza „wywyższony przez Jehowę”. Jest to dobre imię dla proroka, który był wybrany na proroka przez samego Boga, zanim jeszcze przyszedł na świat (Jer. 1:5). W związku ze swą proroczą działalnością, Jeremiasz był dotknięty wieloma trudnymi doświadczeniami, tak fizycznymi, jak i psychicznymi. Mimo to Jeremiasz wytrwał, pomimo ekstremalnych trudności natury duchowej. Jeremiasz chciał doświadczyć wszystkiego, w związku z czym wiele mu było dane, w tym obowiązek prorokowania o chronologii niewoli babilońskiej. Nie wiedział, że to proroctwo będzie ważnym ogniwem w całym łańcuchu proroctw. Prorok Daniel modlił się później o dar zrozumienia czasowego proroctwa Jeremiasza.

W przeciwieństwie do Izajasza i innych proroków, Jeremiasz pozostawił więcej osobistych

szczegółów w swej księdze. Gdyby Jeremiasz pisał powieść, byłby bohaterem własnej historii. Proroctwa Jeremiasza przypominają nieco autobiografię, zwłaszcza gdy bardziej niż inni prorocy pisze o swych osobistych doświadczeniach, przeciwnościach i prześladowaniach. Jego charakter jest ciekawym kontrastem dla temperamentów innych proroków. Być może stanowi to wskazówkę co do różnorodności ludzi, jakich Bóg poszukuje dla siebie do pracy.

Prorocza działalność Jeremiasza rozpoczęła się, gdy był jeszcze młody, być może był w wieku około 20 lat (Jer. 1:6). Początkowo, Jeremiasz był niechętny jak chodzi o podjęcie nowej misji, ale stopniowo pokonał wahanie, polegając na sile Boga. Próbował usprawiedliwiać się powołując się na swój młody wiek. W końcu jednak, doświadczył kilku Bożych interwencji, które zachęciły go do przyjęcia roli proroka (Jer. 1:9, 23:18). To ważna lekcja dla tych z nas, którzy mają trudności z przyjęciem roli, do której powołuje nas Bóg.

Po tym początkowym etapie życia, służba Jeremiasza stawała się coraz trudniejsza. Mieszkańcy jego własnego miasta uknuli spisek, aby go zabić (Jer. 11:19,21), jego rodzina sprzeciwiała mu się (Jer. 12:6), nigdy się nie ożenił (Jer. 16:2), miał tylko kilku przyjaciół (Jer. 20:7). W końcu zamknął, zniechęcony (Jer. 8:18), a także doświadczył ciężkich prześladowań (Jer. 15:10-11, 15-21).

Jeremiasz prorokował podczas panowania trzech ostatnich królów Judy i pod tym względem żył w czasach proroka Sofoniasza. Choć Jeremiasz milczał w okresie reform Jozjasza, to jego proroctwa w czasie panowania Joakima i Sedekiasza były jednymi z najbardziej bezkompromisowych i twardych proroctw głoszących sąd na Izraelu i Judą (Jer. 1:1-4). Nawet po odnowieniu świątyni, odstępstwo w Judzie było tak wielkie, że Jeremiasz porównał to południowe królestwo do niewiernych Izraelitów na północy: „I rzekł Pan do mnie: Odstępna żona, Izrael, okazała się sprawiedliwsza niż niewierna żona, Juda” (Jer. 3:11).

Oba domy Izraela były objęte uwagą Jeremiasza, a jego proroctwa były skierowane do obu. Ze względu na charakter jego proroctw, więziony był więcej niż jeden raz (Jer. 32:2, 37:15, 37:20,21, 38:1-6,13,28). Jeremiasz zdecydował się pozostać w rodzinnej ziemi z resztą Żydów, zamiast skorzystać z oferty zamieszkania jaką złożył mu król babiloński (2 Król. 25:22, Jer. 39:13-14, 40:4-6).





W ten sposób, zamiast korzystać z wygodnego domu w Babilonie, Jeremiasz został wzięty do niewoli przez zbuntowanych Żydów, a następnie wraz z nim przeszedł do Egiptu, gdzie nadal prorokował aż do śmierci (2 Król. 25:26, Jer. 42:1-43:7). Jeremiasz ostrzegał swoich żydowskich braci, że nie unikną Bożego karania uciekając do Egiptu, ale ludzie nie chcieli słuchać tego posłannictwa (Jer. 43:8-44:30). Tak jak w przypadku Izajasza, pisma nie wskazują na czas ani okoliczności śmierci Jeremiasza. Jak na osobę, której kapłańskie narodziny zostały tak starannie odnotowane na początku jego prorocтва, bardzo dziwne jest to, że okoliczności jego śmierci nie zostały odnotowane w żadnej z jego ksiąg.

Od Jeremiasza uczymy się wytrwania w obliczu prześladowań. Na wzór Jeremiasza, powinniśmy przekształcić nasze trudne doświadczenia i niepowodzenia w możliwość nauki, a następnie użyć jej jako przykładu, aby wspierać innych. Podobnie jak w przypadku Jeremiasza, wartość naszych przeżyć może wywierać szerszy wpływ niż tylko na nas samych. Prywatne rozmowy i nabożeństwa świadectw są okazjami, w czasie których możemy dzielić się doświadczeniami. Tak jak przykład Jeremiasza jest budujący dla nas samych, tak i my możemy wspierać na duchu naszych bliźnich lub stymulować ich ciekawość opowiadając historie o tym, jak Bóg zainterweniował w naszym życiu. Jeremiasz jest przykładem zastosowania mocy Bożej w życiu człowieka; my również możemy się o tym przekonać.

Daniel: prawość i spójność

Imię Daniel oznacza „Bóg jest moim sędzią”, „Osądzony przez Boga” lub „Sąd Boży”. Sąd Boży nad Izraelem i narodami pogańskimi jest jednym z głównych tematów jego prorocтва. Nic nie wiemy o wczesnym życiu Daniela, za wyjątkiem tego, że został schwytany i zabrany do niewoli, najwyraźniej w czasach, kiedy był jeszcze nastolatkiem (Dan. 1:4). Wydarzenia te miały miejsce w czasie pierwszej inwazji Nabuchodonozora na Jerozolimę. Niedługo potem, Nabuchodonozor został królem Babilonu (Jer. 25:1, 46:2, Dan. 1:1). Józef Flawiusz wskazuje, że podczas tej właśnie kampanii, która miała miejsce w ostatnim roku rządów jego ojca, Nabopolassara, Nabuchodonozor otrzymał wiadomość o jego śmierci. W tej sytuacji, zlecił innym dowódcom przeprowadzenie deportacji więźniów, a sam z niewielką switą pośpieszył do Babilonu drogą przez pustynię,

aby objąć tron (Józef Flawiusz, Przeciw Apionowi, 1:19). Pismo Święte wskazuje, że uprowadzenie Daniela i jego późniejsza nauka była związana z tym, że był on spokrewniony z rodziną królewską. Był zatem obiecującym talentem, który mógł być przydatny dla administracji Babilonu (Dan. 1:3).

Od najmłodszych lat, sumienność Daniela była źródłem jego siły w powstrzymywaniu się od jedzenia pokarmów ze stołu królewskiego. Siła jego charakteru uchroniła go również od plamienia się bałwochwalstwem. Daniel rósł w siłę i mądrość, być może w wyniku przestrzegania Prawa Mojżeszowego (Dan. 1:8-16). Bóg obdarzył go ścisłym umysłem, a także niezwykłym darem mądrości i zdolność do uczenia się języków obcych. „I rozkazał król Aszpenazowi, położonemu nad sługami dworskimi, sprowadzić niektórych spośród synów izraelskich z królewskiego i szlacheckiego rodu, młodzieńców bez jakiegokolwiek wady, pięknych z wyglądu, uzdolnionych do wszelkiej wiedzy, obdarzonych bystrym rozumem, pojętnych do nauki i dlatego sposobnych do pełnienia służby w pałacu królewskim. Miał ich też nauczyć pisma i języka chaldejskiego” (Dan. 1:3-4).

Prorocтва Daniela są zaskakująco dokładne, co wywołało współczesną dyskusję naukową jak chodzi o ich autentyczność. Niektórzy badacze uważają, że prorocтва Daniela zostały napisane de facto po wstąpieniu historycznych wydarzeń, do których się odnoszą. W ten sposób eliminowany jest z Pisma Świętego Boży wpływ i natchnienie Daniela przez Ducha Świętego. Jednak bezspornym faktem jest to, że część prorocтва Daniela została pierwotnie zapisana w języku chaldejskim (Dan. 1:4 do 7:28). Okoliczność ta wspiera tezę o autentyczności tej księgi. Możemy być pewni, że całe prorocтво Daniela jest tak samo autentyczne, zwłaszcza, że widzimy jego wypełnienie się również i w naszych czasach!

Wiedza, mądrość i umiejętności interpretowania snów przez Daniela szybko stała się znana królowi. Władca mianował go namiestnikiem prowincji babilońskiej, a także położonym magów (Dan. 2:48). Być może była to ta sama szkoła magów, z której wiele stuleci później wywodzili się magowie, jacy zaobserwowali gwiazdę betlejemską i szli jej śladem aby odnaleźć Tego, który miał być królem żydowskim (Mat. 2:1-2, 7-12). Jeśli tak, to widzimy u Daniela umiejętność życia teraźniejszością, jak również kładzenia podwalin pod działalność dla przyszłych pokoleń. Jego działalność była jedną z najbardziej owocnych



i dalekowzrocznych opisanych w Biblii. Zgodnie z opinią królowej babilońskiej, Daniel nie miał sobie równych jak chodzi o zdolności i mądrość (Dan. 5:11-12).

Gdy Persowie podbili Babilon, Daniel został mianowany na jednego z trzech czołowych ministrów imperium perskiego (Dan. 6:2). Jego męstwo i wierność zostały wystawione na próbę, gdy na skutek spisku nienawidzących go ludzi został wrzucony do lwiej jamy. Jakie przestępstwo zostało mu zarzucone? Modlitwa trzy razy dziennie do Boga (Dan. 6:10-23). Czy my bylibyśmy w stanie wejść do jaskini lwa tak, jak Daniel? Jaki chwalebny przykład wierności, nawet w obliczu bezpodstawnego prześladowania dla sprawiedliwości!

Prorok Ezechiel żył w czasach współczesnych Danielowi. Zauważył on, że Daniel był doskonałym przykładem prawości i mądrości (Ezech. 14:14,20, 28:3). Okoliczność ta będzie jeszcze bardziej zadziwiająca i oszałamiająca, gdy uświadomimy sobie, że najprawdopodobniej Ezechiel zapisał te słowa i ocenę, zanim Daniel napisał którąkolwiek ze swoich proroczych wypowiedzi. Jezus zacytował prorocstwo Daniela o „ohydzie spustoszenia” (Mat. 24:15, Dan. 11:31, 12:11).

Daniel żył aż do czasów, gdy Cyrus Pers wstąpił na tron (Dan. 6:38). Ostatnie prorocтва Daniela zostały mu dane w trzecim roku Cyrusa (Dan. 10:1,4). Pokazują one jego nieustającą pasję i troskę o bratni naród żydowski (Dan. 9:2-20).

Gdy teraz patrzymy na historię i możemy dostrzec wypełnianie się prorocтва Daniela, powinniśmy zwrócić uwagę na wiarę i męstwo tego proroka. Będzie to dla nas zachęta do wierności względem obietnic Bożych, które już się wypełniły oraz motywacja do oczekiwania na spełnienie się tych, które należą do przyszłości.

Wnioski

Spójrzmy na przykłady wierności wielkich Bożych mężów. Byli oni narzędziami Bożymi, za pomocą których przekazywał On swe posłannictwo zarówno Izraelowi, jak i nam. Nawoływali oni Izrael do pokuty, lecz ich prośby nie spotkały się ze zrozumieniem. Obyśmy potrafili uniknąć błędu, który popełnił Izrael.

Historia Izraela jeszcze nie dobiegła końca, podobnie jak nasza. „Lecz ty, Izraelu, mój sługo, Jakubie, którego wybrałem, potomstwo Abrahama, mojego

przyjaciela. Ty, którego pochwyliłem na krańcach ziemi i z najdalszych zakątków powołałem, mówiąc do ciebie: Sługą moim jesteś, wybrałem cię, a nie wzgardziłem tobą; Nie bój się, bom Ja z tobą, nie lękaj się, bom Ja Bogiem twoim! Wzmocnię cię, a dam ci pomoc, podeprę cię prawicą sprawiedliwości swojej” (Izaj. 41:8-10).

Na wzór apostoła Piotra, uczmy się z poselstwa przekazanego przez proroków, gorliwie poszukując woli Bożej w naszym życiu. „Dlatego zamierzam zawsze przypominać wam te sprawy, chociaż o nich wiecie i utwierdzeni jesteście w prawdzie, którą macie. (...) Mamy więc słowo prorockie jeszcze bardziej potwierdzone, a wy dobrze czynicie, trzymając się go niby pochodni, świecącej w ciemnym miejscu, dopóki dzień nie zaświta i nie wszędzie jutrenka w waszych sercach” (2 Piotra 1:12-19).

Jako dzieci tego samego Boga, przypominajmy sobie przykłady wierności z dalekiej przeszłości. „Wiara tedy jest ze słuchania, a słuchanie przez Słowo Chrystusowe” (Rzym. 10:17). Pamiętajmy także, aby uczyć się na przykładach doświadczeń wiernych braci żyjących wśród nas i traktujmy ich jako Bożych posłańców skierowanych do nas.

Jednym z powodów, dla których Bóg zapewnił nam dostęp do opisów życia proroków, jest potrzeba wzmocnienia naszej własnej postawy. Być może Bóg wiedział, że tak jak za dawnych czasów, nadejdą dni, kiedy możemy uznać naszą ścieżkę za zbyt trudną, gdy przeciwnik nakłaniał nas do poddania się, gdy będziemy rozważać okazanie kompromisowej postawy dla zapewnienia sobie chwilowego komfortu (Hebr. 12:3).

Podobnie jak wierni mężowie i kobiety w dawnych czasach, jesteśmy raz po raz wzmacniani na duchu. Podobnie jak oni, uświadamiamy sobie, że naszym powołaniem jest służyć naszemu Panu, bez względu na okoliczności. Podobnie jak w ich przypadku, Pan przypomina nam, że Jego prawa i Jego nauki powinny być jak ogień, zamknięty w naszych kościach (Jer. 20:9). Jego miłość do nas pochłania nas, zaś my zdajemy sobie sprawę, że próby i doświadczenia tego życia nie mogą się równać z obecnymi lub przyszłymi bogactwami w Chrystusie (Rzym. 8:18).

Wyrażenie „natchnione przez Boga” użyte w naszym tematowym wersecie pochodzi z greckiego słowa „theopneustos”, które oznacza „pochodzące z oddechu Boga”. Apostoł Paweł zapewnia nas, że cała Biblia jest inspirowana przez Boga. Jego Słowo zosta-





ło skierowane do nas dla naszego dobra. Podkreśla to niesamowitą moc Pisma Świętego, które działa na naszą rzecz, aby wprowadzić nas w Prawdę (Ps. 119:105, Hebr. 4:12). Podobnie jak w przypadku proroków, Bóg może obdarzyć nas zrozumieniem, gdy będziemy czytać ich natchnione słowa. Bóg obiecał nagrodzić nas darem umiejętności zastosowania tych Słów we wła-

snym życiu, jeśli tylko będziemy żyć zgodnie z tym, czego nauczymy się z Biblii (Izaj. 52:11,12). Nasze nowe życie będzie dowodem osobistego wsparcia ze strony Boga, który chce nam pomóc odnieść duchową korzyść w codziennym życiu (Efezj. 4:15,16). Niech Bóg obficie wam błogosławi!

— Jeff Mezera —

Dziś w prorocत्वach

Nauczanie świata

I nikt nie będzie uczył swego ziomka Ani też swego brata, mówiąc: Poznaj Pana, Bo wszyscy mnie znać będą Od najmniejszego aż do największego z nich — Hebr. 8:11.

Swiatowe Forum Edukacji (EWF) to seminarium edukacyjne na poziomie ministerialnym, które odbywa się co roku w Londynie. Na spotkaniu tym ministrowie edukacji z całego świata zbierają się celu omówienia przyszłych praktyk w edukacji. Na ostatnie forum, jakie odbyło się w dniach 17-20 stycznia 2016 przybyło ponad 300 delegatów z ponad 70 krajów świata, reprezentujących ponad 80 procent globalnej ludności. Ich celem było dokonanie uczciwej oceny wspólnych problemów i wyzwań. Wśród omawianych zagadnień była kwestia rozszerzenia dostępu do edukacji na poziomie szkoły podstawowej w krajach rozwijających się. Jest ona promowana przez inicjatywy takie jak Milenijne Cele Rozwoju ONZ. Cele te, po raz pierwszy opublikowane w 2000 roku, obejmowały m.in. zadanie utworzenia powszechnie dostępnej edukacji na poziomie podstawowym do roku 2015. Pierwsza dziesiątka systemów edukacyjnych na świecie została niedawno opublikowana przez Pearson za pomocą Krzywej Uczucia – globalnego projektu, mającego za cel pomoc we wpływowaniu na politykę kształcenia i praktyki edukacyjne, zarówno na poziomie lokalnym, regionalnym jak i krajowym. Jest to największy w historii globalny ranking szkół, jaki kiedykolwiek został opublikowany. Nie budzi zdziwienia fakt, że pierwszych pięć miejsc zajęły kraje azjatyckie, zaś kraje afrykańskie zajęły miejsca na końcu.

Analfabetyzm nadal istnieje

Zgodnie z danymi opublikowanymi przez Organizację Edukacji, Nauki i Kultury Narodów Zjednoczonych (UNESCO), która monitoruje ogólnoswiatowy poziom analfabetyzmu, w 2010 roku ogólny wskaźnik umiejętności czytania u osób dorosłych wzrósł do 84 procent. Niektóre kraje poczyniły znaczne postępy. W Nepalu, tylko 17 procent kobiet potrafiło czytać w 1990 roku, ale teraz czytać potrafi już ponad 50 procent. Jednak prognozy UNESCO, jak chodzi o osiągnięcie przez wszystkie kraje celów wyznaczonych w 2000 r., są pesymistyczne.

W ramach swojego corocznego procesu przeglądu stanu zaawansowania prowadzonych projektów, UNESCO sprawdziło postęp w realizacji Milenijnych Celów Rozwoju, do których osiągnięcia zobowiązały się kraje członkowskie. Jednym z tych celów było, aby przed 2015 rokiem każde dziecko uzyskało dostęp do miejsca w szkole. Wynik kontroli UNESCO prowadzi do wniosku, że nie tylko realizacja obietnicy zapewniania dostępu do szkół podstawowych dla wszystkich dzieci jest mało prawdopodobna, ale wprost przeciwnie, można zaobserwować trendy odwrotne w krajach, które najbardziej potrzebują dostępu do

cd. na str. 15

Ezechiel: lekcja historii

W trzydziestym roku, w czwartym miesiącu, piątego dnia tego miesiąca, gdy byłem wśród wygnańców nad rzeką Kebar, otworzyły się niebiosa i miałem widzenie Boże — Ezech. 1:1.

Prophetstwo Ezechiela to niezwykła księga pełna historii, prorocत्व, lekcji i bogatej symboliki. Badacze Pisma Świętego i wielu ludzi na świecie znają tę księgę z uwagi na prorocत्व o dolinie suchych kości, a także prorocत्व o czasach ostatecznych – Gogu i Magogu.

Ezechiel był Bożym prorokiem skierowanym do Izraela w czasie gdy popadł w niewolę babilońską. Ezechiel nie był jedynym prorokiem w tym czasie. Oprócz Ezechiela, w tamtym czasie działali również Daniel i Jeremiasz. Oznacza to, że w tym burzliwym czasie w Izraelu działało trzech wielkich proroków. Wskazuje to na opiekę i łaskę Bożą, jaka obejmowała ten naród „twardego karku” nawet mimo tego, że czcił pogańskich bogów. Wiele ludzi na świecie kwestionuje autentyczność Biblii. Wątpliwości te obala treść księgi Ezechiela, gdy porówna się wypełnianie prorocत्व i historyczny zapis wydarzeń. Przykładowo, można zwrócić uwagę na prorocत्व dotyczące Edomu i Tyru, albo prorocत्व dotyczące dawnych albo współczesnych losów Izraela. Jest to wyraźny dowód na to, że księga Ezechiela jest natchniona. Świadectwa archeologiczne dokumentują historię opisaną przez Ezechiela, zarówno co do faktów, jak i ich kolejności.

Dla nas jest to dowód, że nasz Bóg jest Bogiem historii. Opowiada nam historię zanim się jeszcze wydarzy. Jeśli historia jeszcze nie zaistniała, nazywamy ją prorocत्वą. W oczach Bożych jest to historia, ponieważ On widzi przyszłość człowieka tak, jak gdyby się już wydarzyła. Z tego powodu możemy mieć pełne zaufanie do „słowa prorockiego” (2 Piotra 1:19) zarówno w księdze Ezechiela, jak i w całej Biblii.

Historia ostatnich królów

Jaka historia jest związana z okresem czasu obejmującym życie Daniela, Ezechiela i Jeremiasza?

Historia ta dotyczy panowania pięciu królów Judy w okresie 22 lat począwszy od Jozjasza, a kończąc na Sedekiaszu. Jozjasz był dobrym królem, w przeciwieństwie do pozostałych. Czterema władcami po Jozjaszu byli Jehoachaz, Jehojakim, Jehojachin i Sedekiasz.

W tym czasie Babilon wyrósł na główną siłę polityczną i militarną w tamtym rejonie świata. Było to pierwsze królestwo, które zdobyło Jerozolimę. Początkowo Egipt traktował Babilon jako zagrożenie. W związku z tym, doszło do walki między tymi dwiema potęgami. W ostatecznym rozrachunku, zwyciężył Babilon. Izrael, kierowany przez nieroztropnych przywódców, wspierał Egipt w różnych momentach konfliktu. Konsekwencją tego poparcia były najazdy odwetowe ze strony Babilonu.

Sekwencja wydarzeń dotyczących tych pięciu królów obejmuje cztery wielkie deportacje do niewoli, jakie przeprowadził Nabuchodonozor, jeśli policzymy pojmanie Żydów, którzy uciekli do Egiptu jako czwarte uprowadzenie. (1) Daniel i jego przyjaciele zostali zabrani do Babilonu w trzecim roku panowania Jehojakima. (2) Ezechiel został pojmany do niewoli w czasie drugiej deportacji, gdy Jehojachin był królem dopiero od trzech miesięcy. (3) Pod koniec swego panowania, Sedekiasz również został uprowadzony do Babilonu, a królestwo Judy przestało istnieć. Jeremiasz wraz z innymi Żydami, którzy uniknęli tej niewoli, uszedł do Egiptu i wydaje się, że tam zmarł. (4) Czwarta deportacja do niewoli obejmuje samych uchodźców żydowskich, o czym wspomina Jer. 43:8-11, 52:30. To, co jest tak ciekawe w tej historii, to sposób opisywania tamtych wydarzeń przez Ezechiela. Ezechiel jest naszym historykiem. Jednak to Bóg jest prawdziwym autorem tej opowieści; to On informował Ezechiela o tym, w jaki sposób postrzegał poszczególne wydarzenia, do opisu których wykorzystywał barwnych i dramatycznych ilustracji. Intrygujące jest to, że Ezechiel milczał gdy Bóg nie przekazywał mu swego posłannictwa. Innymi słowy, Ezechiel był aktywny tylko wówczas, kiedy to Bóg chciał objawić mu pewne kwestie lub zapowiedź przyszłych wydarzeń (Ezech. 3:26,27).

Wydarzenia dotyczące tego okresu historii Izraela, Egiptu i Babilonu zostały opisane dla nas w rozdziałach 4-32. Zajmijmy się na chwilę rozdziałem 19. Jest to smutna historia, która dotyczy narodu Izraelskiego i jego królów.

Skarga

„A ty podnieś skargę nad książętami Izraela i mów: Jakąż to lwicą była twoja matka? Wśród lwów się kładła, wśród młodych lwiat wyhodowała swoje szczenięta. A gdy wyhodowała jedno ze swoich szczeniąt, wyrosło ono na młodego lwa, który nauczył się porywać łup i ludzi pożerać. I podniosły narody wrzawę przeciwko niemu; w ich potrzasku się złapał. Zaprowadzili go więc za pierścień w nozdrzach do ziemi egipskiej” (Ezech. 19:1-4).

Werset pierwszy mówi nam o tym, że wypowiedź Ezechiela będzie pewnego rodzaju skargą. Skarga ze swojej definicji zakłada, że jej przedmiotem będzie smutna historia. W tym przypadku jest to żałobny lament nad narodem i jego królami. Ten lament dotyczy książąt, matki lwicy, młodych lwów oraz lwich szczeniąt. Książęta to królowie Judy. Matka lwica to naród Izraelski, młode lwy to inne, sąsiednie narody. Szczenięta, które są wychowywane przez matkę lwicę, przedstawiają przyszłych królów Judzkich lub ich spadkobierców.

Porównanie narodu Izraelskiego do lwicy nie jest typowe. Jednak w tym przypadku, przyjęła ona charakterystykę innych krajów pogańskich, jakie ją otaczały. Chciała być jak one. Zaakceptowała ich praktyki.

Coś się stało z jednym z jej młodych. Wyrósł na młodego lwa, który został złapany w dole i został zabrany do Egiptu. Porównanie to dokładnie opisuje losy pierwszego króla po Jozjaszu, króla Jehoachaza. Król Jehoachaz najeżdżał na sąsiednie narody wyłącznie dla spełnienia własnych zachcianek, to znaczy bez żadnego szczególnego powodu. Brał ludzi w niewolę. Chociaż był królem zaledwie od trzech miesięcy, to jednak od razu zaczął czynić zło.

Jehoachaz popełnił fatalny błąd, gdy zbuntował się przeciw Egipcjom. Ten bunt doprowadził do tego, że został pokonany, a następnie pojmany i zabrany w łańcuchach do Egiptu, gdzie zmarł, zgodnie z tym, co zapisano w 2 Król. 23:34.

Jehojachin

Następnie, w wersecie piątym Ezechiel opisuje nam los króla Jehojachina. „A gdy widziała, że spotkał ją zawód, że zginęła jej nadzieja, wzięła inne ze swoich szczeniąt i zrobiła z niego młodego lwa” (Ezech. 19:5). Jak można zauważyć, Ezechiel pomija Jehojakima. Prawdopodobnie czyni tak dlatego, że lud uznawał tego króla za uzurpatora, a nie oficjalnego króla.

Począwszy od wersetu piątego mamy do czynienia z opisem narodu, który czekał na powrót Jehoachaza z Egiptu. Lud chciał, aby Jehoachaz był ich królem, ale taka miała być jego przyszłość. W końcu, stracili nadzieję i Jehojachin został ich królem. Jehojachin pokazany jest pod symbolem szczenięcia, które stało się młodym lwem. Ten król okazał się równie niegodny swego stanowiska, jak dwóch jego poprzedników. W końcu, został uprowadzony do Babilonu, zgodnie ze stwierdzeniem wersetu dziewiątego: „I dali go do klatki, i zaprowadzili go za pierścień w nozdrzach do króla babilońskiego, osadzili go w więzieniu, aby już nie słyszano jego głosu na górach izraelskich” (Ezech. 19:9).

Mimo wszystko, Jehojachina spotkał lepszy los niż jego wuja Sedekiasza, który zasiadł po nim na tronie jako ostatni król Judy. Sedekiasz, kiedy dostał się do niewoli, był świadkiem egzekucji swoich synów, po czym zostały mu wylupione oczy, a on sam został zaprowadzony w łańcuchach do Babilonu, gdzie zmarł w więzieniu. Z drugiej strony, Jehojachin również trafił do więzienia, ale wyszedł z niego 37 lat później. Miało to miejsce po śmierci Nabuchodonozora, gdy na tron Babilonu wstąpił po nim jego syn, Ewil Merodak (2 Król. 25:27-29).

Ilustracje i pantomimy

Mamy zatem opisaną skargę, która obejmuje trzech z czterech ostatnich królów Izraela. Ezechiel przez pierwsze 32 rozdziały swej księgi wyjaśnia upadek Judy, wspomagając się graficzną symboliką, pomieszaną z pantomimą i aktorstwem. Bóg chciał, aby Izrael zdawał sobie sprawę, że Jego sąd przeciwko nim był spowodowany ich własnym niemoralnym i zdeprawowanym postępowaniem, z pominięciem Bożej rady i łaski. Słowo Boże powinno być wdrażane w życie, a nie ignorowane.

Słowa otuchy

Ale jak zawsze, Bóg nie jest tym, który głosi jedynie zagładę. Słowa o sądzie przeplata słowami otuchy. Zawsze jest nadzieja. Takie wzmianki można znaleźć w całej Księdze Ezechiela, tak samo jak w całej Biblii. Jedną z takich wzmianek są słowa w Ezech. 34:23-31.

„Ustanowię nad nimi jednego pasterza, mojego sługę Dawida, i będzie je pasł; będzie je pasł i będzie ich pasterzem. A Ja, Pan, będę ich Bogiem, a mój sługa Dawid będzie księciem wśród nich – Ja, Pan, to powiedziałem. Zawrę z nimi przymierze pokoju,

wyćpię z ziemi drapieżne zwierzęta, tak że będą bezpiecznie mieszkać nawet na pustyni i spać w lasach” (Ezech. 34:23-25).

Cóż to będzie za dzień! Wiemy, że będzie nim nasz Pan, z królewskiego rodu Dawida. On jest Dobrym Pasterzem, natomiast Ojciec Niebieski jest Wielkim Pasterzem. Ani Izrael, ani żaden inny kraj na świecie nie będzie już miał słabych władców, ponieważ rządy przejmie Jezus. On wprowadzi w życie przymierze pokoju, nowe przymierze, niosące ze sobą życie, sprawiedliwość, pokój i miłość dla całej ziemi.

Ezechiel miał to błogosławieństwo od Boga, że widział nie tylko rzeczy bliskie, ale również te, które były daleko. Widział wiele rzeczy dotyczących Izraela. Jak już wyżej wspomniano, widział zło, ale widział również mające po nim nastąpić dobro. Dane mu było zobaczyć nie tylko niesamowite szczegóły dotyczące losów królów izraelskich, ale widział również niesamowite szczegóły dotyczące Pastora Russell’a, czasu ucisku, odrodzenia Izraela, a w końcu chwalebnego Królestwa. Jego księga to objawienie Starego Testamentu (Ezech. 9: 37-48).

Niektórzy mogą gardzić historyczną wiedzą o przeszłości. Niektórzy mogą pomyśleć, że jest ona nudna. Nie ma nic nudnego w lekcjach historii przekazanych nam przez Ezechiela, zwłaszcza, gdy uświadomimy sobie, że jest ona wypełniona barwnymi opisaniami wypalania kotła i mieczy latających w powietrzu (Ezech. 24 i Ezech. 5).

Lekcja dla nas

Prawdziwą lekcją, jaka jest dla nas ukryta w tym proroctwie jest to, że mamy bardzo lekko dotykać rzeczy związanych z tym światem. Nie możemy sobie pozwolić na to, abyśmy zostali zanieczyszczeni, tak jak skażony został Izrael, gdy wszedł w kontakt z doczesnym, religijnym i pogańskim duchem tego świata. Bóg wykazał się wielką ostrożnością i cierpliwością wobec Izraela, posyłając do niego proroków takich jak Daniel, Jeremiasz i Ezechiel. Bóg jeszcze bardziej troszczy się o nas. On chce, aby nam się powiodło.

— Douglas Rawson —

cd. ze str. 12

kształcenia. Nie ma wątpliwości, że wielki postęp w tym względzie dokonał się wśród krajów doświadczających dobrobytu gospodarczego, ale ubóstwo i marginalizacja w znacznym stopniu wpływa na 72 miliony dzieci, które cierpią na brak dostępu do podstawowego kształcenia.

DoSomething.org, czyli jedna z największych organizacji dla młodzieży, promująca przemiany społeczne, opublikowała następujące dane dotyczące stanu edukacji na świecie:

- 1) W 2012 roku, 31 mln uczniów szkół podstawowych na całym świecie odpadło ze szkoły.
- 2) W obszarze subsaharyjskim, ponad 11 milionów dzieci opuszcza szkołę przed ukończeniem nauki na poziomie podstawowym.
- 3) 53 procent dzieci pozbawionych dostępu do szkoły to dziewczynki, a 2/3 analfabetów na świecie to kobiety.
- 4) W Afryce istnieją obszary, w których jest mniej niż 50 procent dzieci poniżej 18 roku życia potrafiących czytać; zaś zgodnie z danymi UNESCO, 61 milionów dzieci w wieku szkolnym nie poszło do szkoły w roku 2010. Spośród tych dzieci, 47 procent najprawdopodobniej nigdy nie pójdzie do szkoły, 26 procent poszło do szkoły, ale następnie ją porzuciło, zaś kolejne 27 procent być może powróci do szkoły w przyszłości.

Spośród krajów, które przyjęły na siebie zobowiązanie UNESCO, jedynie Chiny, Indonezja i Iran osiągnęły międzynarodowy cel zmniejszenia o połowę wskaźnika analfabetyzmu w 2015 roku. Jednak nadal ponad 775 milionów ludzi pozostaje analfabetami, zaś ponad 150 milionów dzieci najprawdopodobniej do nich dołączy na skutek braku możliwości uczęszczania do szkoły. Wiele z nich żyje w krajach rozwijających się, gdzie rodziny muszą płacić za naukę. Często rodzice muszą tam podjąć de-

cd. na str. 19

Nahum

Wyciągnie swoją rękę przeciwko północy i zniszczy Asyrię, Niniwę obróci w pustkowię, w kraj suchy, jak pustynię — Sof. 2:13.

Księga Nahuma jest siódmą spośród dwunastu ksiąg tzw. dwunastu proroków mniejszych. Jednym ze sposobów, aby zapamiętać jej miejsce w całej sekwencji prorocत्व, jest podzielenie dwunastu ksiąg mniejszych proroków na dwie części po sześć (jak dwa stosy chlebow pokładnych w Miejsu Świętym). Ostatnie księgi z każdej grupy, Micheasz i Malachiasz, zaczynają się na literę M (łatwe do zapamiętania, ponieważ jak wszyscy wiemy, Malachiasz jest ostatnią księgą Starego Testamentu, a ponadto „M” jako 13 litera znajduje się w połowie naszego alfabetu). Nahum ulokowany jest po Micheaszu, podobnie jak „N” następuje po „M” w alfabecie.

Tło

O Nahumie mamy powiedziane, że pochodził z Elkosz (Nah. 1:1). Wynika z tego, że jego rodzinnym miastem było „Elkosz lub Elkesi, wioska w Galilei, wskazana Ireneuszowi jako miejsce szczególne wśród Żydów, posiadające ślady starożytnych budowli” (Jamieson, Fausset i Brown, Komentarz, strona 821). Kafarnaum, które także znajduje się w Galilei, oznacza dosłownie „wieś Nahuma”. Jego nazwa wywodzi się podobno od imienia proroka (McClintock i Strong, Tom Szóty, strona 827). Oba te wnioski są ze sobą spójne, ponieważ obie miejscowości znajdują się w tym samym regionie.

Pogląd ten jest szerzej przyjmowany niż alternatywna sugestia, że Nahum urodził się lub został pojmany do miejscowości Alkosh w Asyrii, niezależnie od tradycji, że „W mieście Aszur [znajduje się] synagoga Abdiasza (...), Jonasza, (...) i Nahuma (...), które darzone są wielkim szacunkiem przez mahometan i chrześcijan, ale przede wszystkim przez Żydów, którzy utrzymują i naprawiają budynek. Grób jest zwykłym prostopadłościanem, przykryty zielonym sukrem, umiejscowiony w górnym końcu dużej komory. Nie ma tam żadnych napisów ani fragmentów o charakterze starożytnym. Nie jest mi wiadomo w jaki sposób rozpoczęła się ta tradycja ani jak długo była ona łączona ze wsią Alkosh” (Layard, Niniwa,

I, str. 197, cytowana w McClintock i Strong, tom 6, strona 828).

Prawdopodobnie Nahum był jednym z uchodźców z dziesięciopokoleniowego królestwa Izraela, którzy udali się na terytorium Judy. Najwyraźniej zamieszkał on w Jerozolimie i tam był świadkiem „oblężenia miasta przez Sancheryba i zniszczenia sił asyryjskich, za panowania Ezechiasza” (McClintock i Strong, tom 6, strona 829). Nahum był prawdopodobnie młodszy od Izajasza i Micheasza, proroków judzkich, którzy również byli świadkami tych samych wydarzeń.

Styl proroka

Wiele z elegancji i żywiołowości języka jakim posługuje się Nahum uległo zatarciu w procesie tłumaczenia. Z pewnością nie może tego ocenić autor niniejszego artykułu, który nie posługuje się językiem hebrajskim. W związku z tym, posłużymy się poniższą uwagą pochodzącą od tych, którzy są wykształconymi hebraistami i dzięki temu mogą pomóc nam lepiej docenić styl Nahuma. „Jako poeta, Nahum zajmuje wysokie miejsce wśród najlepszych przedstawicieli literatury hebrajskiej (...) jego styl jest jasny i niezaangażowany, choć ważki i mocny, jego dykcja jest dźwięczna i rytmiczna, używane słowa są echem ich znaczenia (por. 2:4, 3:3). Według Eichhorna, najbardziej charakterystyczną i uderzającą cechą jego stylu jest umiejętność przedstawienia kilku etapów danej idei za pomocą najkrótszych zdań, co można podziwiać w opisie Boga, podboju Niniwy i zniszczenia No Ammon. ‘Czytelnik wyposażony w zmysł smaku i wrażliwości z pewnością zostanie ujęty całą strukturą wiersza, przyjemnym sposobem, w jaki uwypuklane są poszczególne myśli, elastycznością wyrażen, zaokrągleniami punktów zwrotnych, znakomitym zarysem używanych figur, siłą i delikatnością’” (McClintock i Strong, tom 6, strona 830).

Brzemie Niniwy

Podczas gdy Micheasz gromił Judę za ich grzechy, napominał i wzywał do pokuty, a w końcu zapowia-



dał wybawienie, Nahum skupił się w swym proroc-
twie bezpośrednio na agresorze, na Asyrii. „Brzemie
Niniwy” to tytuł otwierający jego wizję. Niniwa była
stolicą Asyrii. Imperium asyryjskie położyło kres
północnemu królestwu Izraela ze stolicą w Samarii.
Miało to miejsce w roku 723 p.n.e., po trzech latach
oblężenia, w okresie panowania Salmanasara V, króla
Asyrii. Ta historia została opisana w Król. 17:3-6, 18:
9-10. Zapis ten jest zgodny z asyryjskimi kronikami
zapisanymi na glinianych tabliczkach, które w 2, 3, i 4
roku z pięcioletniego panowania Salmanasara opisują
prowadzoną przez niego kampanię. Nazwa miasta,
przeciwko któremu odbyła się ta wyprawa wojenna,
nie jest niestety znana, ponieważ wymienione ono
było na odłamanym fragmencie tabliczki, ale uważa
się, że chodziło tu o Samarię. Babilońska I Kronika
potwierdza tę kampanię Salmanasara, pisząc: „On
zniszczył Samabarain”, która to nazwa najwyraźniej
odnosi się do Samarii (tekst za: Cuneiform Sources,
tom 5, Grayson, 1975).

Jego następca, Sargon II, panował nad Asyrią
przez 17 lat. Izajasz, rozdział 20, wspomina o jego zwy-
cięstwie nad Filistynami i przewiduje jego zwycięstwo
nad Egipcjanami. Być może prorocstwo to wypełniło
się wówczas, gdy Asyryjczycy zajęli „No-Ammon,
które leżało nad Nilem” (Nah 3:8). No-Ammon jest
lepiej znane jako Teby nad Nilem (por. komentarz
w przekładzie NASB do Nah. 3:8).

Po Sargonie II, władzę w Asyrii przejął
Sancheryb, który panował przez 24 lata. Był to siejący
grozę zdobywca, który obległ Jeruzalem w czwartym
roku swego panowania, tj. w roku 701 p.n.e.. Był to 14
rok panowania Hiskiasza (2 Król. 18:13). Ten wielki
kryzys dla Izraela został szeroko zrelacjonowany
w Piśmie Świętym (2 Król. 18:13-19, 2 Kron. 32, Izajasz
36, 37). Ta inwazja była tłem dla prorocstw Nahuma
i Micheasza. Poprzez Nahuma Bóg zapowiedział,
że inwazja dumnych najeźdźców nie powiedzie się,
a następnie sama Asyria zostanie spustoszona.

Trzy części prorocstwa Nahuma

Prorocstwo Nahuma jest zwykle dzielone na trzy
części, którym odpowiada podział na trzy rozdziały:
(1) wprowadzenie i przedmiot prorocstwa, (2) za-
powiedź nieszczęść, jakie spadną na Asyrię oraz (3)
przyczyny tego wyroku.

(1) W tej części Bóg zapewnił Judę o swej opiece
i trosce o nich. Chociaż Jahwe „jest cierpliwy i pełen
łaski, lecz na pewno sprawi, że winny nie ujdzie bez-

karnie” (Nah. 1:2). Jego wspańiałość i wielka moc
opisana została pięknym, poetyckim językiem w wer-
setach 3-8. Bóg kontroluje burzę i sztormy. Chmury
są zaledwie „prochem pod jego nogami”. Jest w stanie
osuszyć morza, rzeki i ziemię przez suszę, potrafi
wstrząsać górami. Nic nie może oprzeć się Jego po-
tędze. Tak samo, nic nie może zaszkodzić tym, któ-
rych Bóg objął swoją opieką. Słowa te były pociechą
dla ludzi mieszkających w Judzie, którzy zwrócili się
o pomoc do Boga. „Dobry jest Pan, ostoją jest w dniu
ucisku; On zna tych, którzy mu ufają” (Nah. 1:7).

Natomiast o Asyrii, Bóg powiedział: „Co zamy-
ślacie przeciwko Panu? On dokona zniszczenia, nie
nastanie po raz drugi ucisk. Biada miastu cierniem
porośniętemu, które jest pełne lwów; spalone zostanie
jak suche ściernisko” (Nah. 1:9-10).

Kolejne wersety odnoszą się zapewne do
Sancheryba, okrutnego monarchy, którego wiele na-
rodów darzyło pogardą i odrazą, z uwagi na budzony
przezeń lęk i przerażenie. „Z ciebie wyszedł ten, który
umyślił zło przeciw Panu i doradzał nikczemnie. Tak
mówi Pan: Chociaż są nietknięci i tak liczni, jednak
znikną i przeminą. (...) Przeciwko tobie wydał Pan
rozkaz: Twoje imię już nigdy nie będzie wspomniane;
ze świątyni twojego Boga usunę posąg ryty i lany,
i przygotuję ci grób z piętnem hańby” (Nah. 1:11-14).

Wiele lat później życie Sancheryba dobiegło
końca w świątyni jego boga. „A gdy oddawał po-
kłon w świątyni Nisrocha, swojego boga, zabili go
Adrammelek i Szareser, jego synowie, po czym uszli
do ziemi Ararat” (2 Król. 19:37). Do dzisiejszego dnia
wyzwolenie przez Boga Judy od oblężenia Sancheryba
pozostaje niezwykłym świadectwem siły i kierownic-
twa Bożego w sprawach ludzi. Nocą, Sancheryb stracił
185.000 ludzi na skutek działania anioła śmierci. Nie
był w stanie przeciwstawić się mu mając do dyspozy-
cji całą swoją potęgę. Mimo, że jego imperium poko-
nało wszystkie inne królestwa na Bliskim Wschodzie,
to jednak nigdy nie udało mu się podbić małej Judy.
Z resztą, nie udało się to również nigdy potem żadne-
mu innemu państwu, ani Babilonii, Persji, Grecji czy
Rzymowi, chyba że na zasadzie wyjątku, za Bożym
przyzwoleniem.

Pierwszy władca Babilonu również musiał
nauczyć się tej prawdy: „Teraz ja, Nebukadnesar,
chwałę, wywyższam i wysławiam Króla Niebios, gdyż
wszystkie jego dzieła są prawdą i jego ścieżki sprawie-
dliwością. Tych zaś, którzy pysznie postępują, może
poniżyć” (Dan. 4:34).

Klęska Asyrii

(2) Następnie, prorokowi dane było spojrzeć na przyszłe wydarzenia, jakie miały mieć miejsce dopiero za sto lat. W ten sposób, Nahum mógł zobaczyć zniszczenie Niniwy. Było to miasto, które kiedyś zostało zachowane od ruiny przez działalność Jonasza. Wówczas, zarówno król asyryjski, jak i jego poddani błagali Boga o miłosierdzie, które zostało im okazane. Ale tamto pokolenie przeminęło, a zło jakie po nim nastąpiło przypieczętowało wyrok: Asyria zostanie zniszczona.

Z historii wiemy, że Niniwa uległa Medom i Babilończykom w roku 612 p.n.e.. Ksenofont twierdzi, że Medowie lubili szkarłat, a kolor ten jest wspomniany w wersecie czwartym: „Tarcza jego bohaterów czerwona jak krew, jego wojownicy odziani w szkarłat; rydwany błyszczą jak ogień pochodni w dniu apelu, rumaki drżą” (Nah. 2:4, Jamieson, Fausset, Brown Komentarz, strona 824).

Rezultatem najazdu był zupełny rozpad miasta. Rydwany pędziły szaleńczo po ulicach, przemieszczając się w panice tam i z powrotem. Możni potknęli się w swym postępowaniu. Pośpieszyli na mury, aby tam zorganizować obronę, ale o wiele za późno. Bramy Rzeki Tygrys ustąpiły, a do miasta wdarły się obce wojska. „Husab” (BG, „stać u boku”; być może określenie to odnosi się do królowej, która stała przy swym królu) została uprowadzona do niewoli, a jej pokojówki zawodziły, bijąc się w piersi. Choć Niniwa była jak spokojny staw, teraz uciekała w nieładzie. Choć obrońcy nawołują do zatrzymania się, to jednak nikt nie wraca i nie przerywa ucieczki. Srebro, złoto i inne skarby zostały skradzione. Niniwa została opróżniona i spustoszona. Jej serce stopniało, kolana drżały, a jej twarz się zaćmiła się ze strachu. Gdzie teraz było mieszkanie lwów (Nah. 2:12), które wcześniej porywały i zabijały wedle uznania? Przeminęło i zniszczone zostało na zawsze.

Przyczyny Bożego sądu

(3) „Biada krwawemu miastu! Wszystko w nim jest oszustwem, pełno w nim łupu, nie ma końca grabieży. (...) Z powodu wielkiej rozpusty nierządnic, powabnej, uroczej, czarownej, oszałamiającej narody swoim nagim ciałem, a ludy swoimi czarami, oto Ja wystąpię przeciwko tobie – mówi Pan Zastępów – podniosę poły twoich szat na twoją twarz i pokażę ludom twoją nagość, a królestwom twoją sromotę. (...) Ktokolwiek cię zobaczy, będzie uciekał przed

tobą, mówiąc: Niniwa jest zburzona! Któż jej będzie żałował? Nie mogę znaleźć dla ciebie pocieszycieli” (Nah. 3:1,4-5,7).

W wersecie 8 Niniwa porównana jest do No-Ammon (Teby) w Egipcie, które zostało zniszczone przez Asyryjczyków w poprzednich latach. Tak jak Teby zostały zdobyte u szczytu swej potęgi, tak też stało się z Niniwą. Wszystkie jej fortyfikacje miały upaść pod najmniejszym nawet wstrząsem (werset 12). Jej bogactwo zdobyte od sąsiednich narodów miało być splądrowane. Sama Asyria, która była jak szarańcza niszcząca uprawne pola i odlatująca dalej, miała być rozproszona i w końcu przeminąć (wersety 16–18).

„Ktokolwiek słyszy wieść o tobie, klaszcze w dłonie nad tobą. Bo kogóż nie dotykało ustawicznie twoje okrucieństwo?” (Nah. 3:19).

Czasy dzisiejsze

Zasady wyrażone w księdze Nahuma mają swe zastosowanie również dzisiaj. Bóg położy kres wszelkiej zepsutej władzy, która próbowałaby stanąć na drodze nadchodzącemu Królestwu Chrystusa. Ten proces już się rozpoczął. Chryścijańscy królowie odchodzą do przeszłości; zbliża się Armagedon.

Prorocstwo Nahuma ma szczególne zastosowanie do wielkiej nierządnic z księgi Objawienia, tj. papieża. Przez tysiąc lat sprawowało ono władzę nad Europą za pośrednictwem systemu zależnych od niego królów. Ta nierządnica również zostanie obnażona, a następnie spalona ogniem, całkowicie zniszczona (Obj. 17:16). Stanie się tak dlatego, że sprawowała zepsute rządy „nad królami ziemi” (Obj. 17:18). „Potem usłyszałem jakby donośny głos liczego tłumu w niebie, który mówił: Alleluja! Zbawienie i chwała, i moc Bogu naszemu, gdyż prawdziwe i sprawiedliwe są sądy jego; osądził bowiem wielką wszetecznicę, która skaziła ziemię wszeteczeństwem swoim, i pomścił na niej krew sług swoich” (Obj. 19:1-2) [Jeden z redaktorów zwrócił uwagę, że w Ps. 83:8 i Mich. 5:5, Asyria jest przedstawiana jako jeden z agresorów, którzy uczestniczą w ostatecznej inwazji przeciwko Izraelowi, pod wodzą Goga z północy – w tym przypadku nie jest to papieżstwo. Uwaga ta wydaje się być trafną w kontekście Ps. 83 i prorocstwa Mich. 5, które odnoszą się do cielesnego narodu Izraelskiego. Z drugiej strony, niekoniecznie jest to sprzeczne z utożsamieniem Asyrii i papieża, jako przeciwnika duchowego Izraela podczas Wieku Ewangelii. Oznaczałoby to, że uzasad-



nione jest rozgraniczenie wypełnienia się proroctwa Nahuma od Ps. 83 i Mich. 5. Kolejny redaktor zwrócił uwagę, że choć wierni Chrześcijanie zdają sobie sprawę ze zbliżającego się obalenia papieństwa, to jednak my jako naśladowcy Jezusa nie możemy posługiwać się przemocą].

Babilon był obrazem papieństwa, w jego grzechach oraz sądzie, jaki go spotkał. Podobnie, poprzedzające go imperium Asyrii również było obrazem papieństwa. Obie te światowe stolice znajdowały się na brzegach bogatych rzek, Niniwa nad Tygrysem, a Babilon nad Eufratem. Upadek Babilonu nastąpił na skutek odwrócenia nurtu rzeki, co pozwoliło Medom i Persom przejść pod bramami rzecznyymi [Herodot, w książce „Historie”, 1:191, zawarł taki opis: Cyrus „odwrócił bieg Eufratu przez kanał w kierunku nizinnego obszaru, który wówczas był bagnem, . W wyniku tego zabiegu, poziom rzeki opadł do takiego stopnia, że dostępne stało się dno rzeki. Następnie, Persowie (...) weszli do koryta rzeczno, które stało się na tyle płytkie, że woda sięgała mniej więcej do połowy męskiego uda, a następnie wdarli się do miasta”. Ten epizod może być tłem symboliki użytej w Obj. 16:12]. Upadek Niniwy również był związany z położeniem w pobliżu rzeki. Istnieje „klasyczna tradycja, że ostateczny wyłom w murach został uczyniony w wyniku wyjątkowo wysokiego stanu rzeki Tygrys, związanego z powodzią” (Kronik Królów Chaldejskich, Donald Wiseman, str. 17, który powołuje się na Ksenofonta, Anabaza, 3:4:7-12).

Jego stopy niosą dobrą nowinę

Prorocy współcześni Nahumowi używają czasem podobnych wyrażen. Na przykład, zapis Izaj. 2:2-4 jest taki sam jak Mich. 4:1-3. Podobny, choć mniej wyrazisty związek, istnieje między Nah. 1:15 a Izaj. 52:7. „Przeciwko tobie wydał Pan rozkaz: Twoje imię

już nigdy nie będzie wspominane; ze świątyni twojego Boga usunę posąg ryty i lany, i przygotuję ci grób z piętnem hańby” (Nah. 1:14).

„Jak miłe są na górach nogi tego, który zwiastuje radosną wieść, który ogłasza pokój, który zwiastuje dobro, który ogłasza zbawienie, który mówi do Syjonu: Twój Bóg jest królem.” (Izaj. 52:7). Z porównania tego wynikają dla nas trzy korzyści.

(1) Pomaga wyjaśnić znaczenie tekstów. W księdze Nahuma, „radosna wieść” polega na tym, że Bóg ukarze najeźdźcę, Asyrię. To była dobra wiadomość dla mieszkańców Izraela. Podobnie w Księdze Izajasza 52:7, kontekst mówi o unicestwieniu innego wroga Izraela, Babilonu, i uwolnienia Żydów z niewoli. „Radosna wieść” jest taka sama w obu tych przypadkach. Bóg użył swej wielkiej władzy na rzecz swojego ludu. To jest sens wyrażenia „Twój Bóg jest królem”. W naszych czasach widzimy, jak tę władzę sprawuje nasz Pan, po swoim powrocie, co jest przykładem wypełnienia się proroctwa Obj. 11:17: „przejąłeś potężną władzę swoją i zacząłeś panować”.

(2) Podobieństwo tych dwóch tekstów powoduje, że warto porównać całe proroctwo Nahuma z Izaj. 52. To wzmacnia naszą przypuszczenie, że Asyria w proroctwie Nahuma reprezentuje to, co przedstawia Babilon w Księdze Izajasza, czyli papieństwo.

(3) Podobieństwo to uprawdopodabnia przypuszczenie, że Nahum był współczesny autorowi Izaj. 52. Jest to istotne spostrzeżenie, ponieważ według niektórych biblistów, nawet konserwatywnych, ostatnia część tej księgi, poczynawszy od rozdziału 40 do końca, została napisana znacznie później i przez nieznanego autora. Jednakże jeśli ten autor był w rzeczywistości współczesnym Nahumowi, to wydaje się, że jest to dobry powód dla uznania, że autorem ostatnich rozdziałów księgi Izajasza jest sam Izajasz.

cd. ze str. 15

czyż o tym które z dzieci, o ile którekolwiek w ogóle, będzie uczęszczać do szkoły. Zgodnie z ocenami UNESCO, chociaż są widoczne pewne postępy, to jednak osiągnięcie zakładanego na rok 2015 celu polegającego na zapewnieniu powszechnego, darmowego i wysokiej jakości nauczania dzieci na świecie zajmie prawdopodobnie kolejne 70 lat!

Boży plan 1000 lat nauczania

Salomon napisał, że podstawą wszelkiej prawdziwej wiedzy jest bojaźń Pańska (Przyp. 1:7). Słowo
cd. na str. 22



Aggeusz

Przyszła chwała tego domu będzie większa niż dawna – mówi Pan Zastępów – i miejsce to obdarzę pokojem – mówi Pan Zastępów — Agg. 2:9.

Proroctwo Aggeusza znajduje się w księdze składającej się z dwóch rozdziałów, napisanej w drugim roku panowania Dariusza Hystaspesa, władcy imperium perskiego, w 520 r. p.n.e. Izraelici, którzy powrócili do Jerozolimy w pierwszym roku Cyrusa, osiemnaście lat wcześniej, rozpoczęli odbudowę świątyni w rok po swoim powrocie, jednak z uwagi na przeciwności ze strony wrogów Izraela, praca ta się przeciągała.

Tytułowy werset Agg. 2:9 wskazuje, że chwała drugiej świątyni miała ostatecznie przewyższyć chwałę pierwszej świątyni. Jednak druga świątynia, jaka została zbudowana przez Zorobabelą nie dorównywała świetności budowli wzniesionej przez Salomona (Agg. 2:3). Gdyby przyjąć, że chodzi tu o świątynię rozumianą symbolicznie, to duchowa świątynia z pewnością przewyższy chwałę świątyni Salomona. Jeśli jednak ten tekst miałby odnosić się bezpośrednio do „tego domu”, drugiej świątyni, to być może został on wypełniony przez drugą świątynię odbudowaną przez Heroda.

Jak chodzi o przyczynę zaprzestania prac nad odbudowywaną świątynią, to prorok Ezdrasz wyjaśnia: „W ten sposób ustała praca nad domem Bożym w Jeruzalemie i była wstrzymana aż do drugiego roku panowania Dariusza, króla perskiego” (Ezdr. 4:24). „Wtedy wystąpili prorok Aggeusz i Zachariasz, syn Iddy, prorocy, i prorokowali Żydom w Judei i Jeruzalemie w imieniu Boga Izraela, który był nad nimi. Wobec tego Zerubbabel, syn Szealtiel, i Jeszua, syn Josadaka, przystąpili znowu do budowy świątyni Bożej w Jeruzalemie, a z nimi prorocy Boży, którzy im pomagali” (Ezdr. 5:1-2). Choć Księga Ezdrasza zawiera te informacje, to należy pamiętać, że sam Ezdrasz nie udał się do Jerozolimy aż upłynęły 62 lata po tych wydarzeniach. Księga Ezdrasza rejestruje ponad 80-letnią historię, która poprzedzała przybycie Ezdrasza do Jerozolimy. Zorobabel, namiestnik Jerozolimy, Jozue, arcykapłan, Aggeusz i Zachariasz, prorocy, żyli w tym samym czasie; jednak Ezdrasz, kapłan, oraz Nehemiasz, namiestnik, przybyli kilka dekad później. Księga Aggeusza rejestruje zachętę ze strony

tego proroka kierowaną do Izraelitów, aby podjęli się dzieła ukończenia świątyni. Świątynia w Izraelu była symbolem Kościoła. „Myśmy bowiem świątynią Boga żywego” (2 Kor. 6:16). „I wy sami jako kamienie żywe budujcie się w dom duchowy” (1 Piotra 2:5). Oznacza to, że nawoływania Aggeusza do odbudowy literalnej świątyni mają zastosowanie do budowy Kościoła, duchowej świątyni, w czasie Wieku Ewangelii.

Rozterki Daniela

W rozdziale 10 prorocstwa Daniela mamy wspomniane, że pewna kwestia tak bardzo dręczyła Daniela, że przez 3 tygodnie regularnie szukał Boga w modlitwie, poszcząc i pokutując. „W owym czasie ja, Daniel, byłem w żałobie przez trzy tygodnie. Nie jadłem smacznych potraw, ani mięsa, ani wina nie brałem do ust, nie namaszczałem się olejkiem, aż upłynęły trzy tygodnie” (Dan. 10:2-3).

Daniel nie wyjaśnia przedmiotu swego niepokoju. Jednak biorąc pod uwagę wydarzenia jakie miały miejsce w tamtym okresie, możemy przypuszczać, że jego troską było wstrzymanie prac w świątyni w Jerozolimie. Cyrus pozwolił Izraelitom powrócić do rodzinnej ziemi w pierwszym roku swego panowania (2 Kron. 36:23).

W kolejnym roku po powrocie, Izraelici położyli fundament pod budowę świątyni. Jednak ich praca spotkała się z przeciwnościami, tak, że ostatecznie została wstrzymana. Wiadomość o tym dotarła do Daniela później tego samego roku. W ten sposób na początku trzeciego roku panowania Cyrusa, kwestia wstrzymania prac nad świątynią mocno trapiła Daniela. Zapis Ezdr. 6:15 wskazuje, że świątynia została ostatecznie zakończona w ciągu ostatniego miesiąca szóstego roku Dariusza Hystaspesa, króla Persji. Miało to miejsce wiosną 515 r. p.n.e., 21 lat po gorliwych modlitwach Daniela trwających 21 dni. Wydaje się, że opóźnienie w ukończeniu świątyni trwające 21 lat zostało zasygnalizowane przez 21 dni, podczas których Daniel czekał na odpowiedź na swą modlitwę.

Historia ta ma głębsze znaczenie dla nas w Wieku Ewangelii. Fundament dla klasy Kościoła zo-



stał założony przez Jezusa i jego uczniów na początku tego wieku. Następnie przyszedł czas poważnego sprzeciwu, oporu i praca w tym względzie została mocno ograniczona. Najpierw pracę tę próbowali powstrzymać przywódcy żydowscy (Gal. 4:29). Następnie, dzieło budowy pierwszej wspólnoty chrześcijańskiej chciał powstrzymać pogański Rzym (Obj. 12:3,4). Gdy to zagrożenie minęło, ziemskie przywileje zwiodły przywódców kościelnych i odwróciły ich uwagę od duchowego celu. W wyniku tych trendów, papieństwo zdobyło polityczne wpływy i zaczęło przeciwstawiać się dziełu Ducha.

W sumie, minie znaczna część 21 wieków, zanim dzieło budowania duchowej świątyni dobiegnie końca. Być może jest to pokazane w okresie 21 dni, jakie minęły zanim Daniel uzyskał odpowiedź na swoją modlitwę, oraz w okresie 21 lat jakie upłynęły przed dokończeniem literalnej świątyni izraelskiej.

Wskazówki co do czasu

Modlitwa Daniela spotkała się z odpowiedzią ze strony Gabriela, który ukazał się prorokowi 24 dnia miesiąca Nisan (Dan. 10:4). Oznacza to, że modlitwy Daniela trwające 21 dni rozpoczęły się w dniu 3 Nisan. Był to trzeci dzień trzeciego roku Cyrusa, zaś Daniel modlił się przez trzy tygodnie. To powtarzające się nawiązanie do liczby trzy jest odpowiednie dla obrazu Wieków Ewangelii, ponieważ liczba trzy jest liczbą reprezentującą odkupienie, a wiek Ewangelii jest pierwszym z dwóch wieków przeznaczonych na realizację planu odkupienia. Powiązanie liczby trzy z Wiekami Ewangelii zaznaczone jest takimi zdarzeniami jak trzydniowy pobyt Jezusa w grobie, cena za zdradę Jezusa która wyniosła 30 srebrników, namaszczenie Go przed śmiercią maścią o wartości 300 denarów, zbawienie 3000 osób w czasie dnia Pięćdziesiątnicy. Historia Samsona, która sama w sobie jest obrazem na Wiek Ewangelii, również obejmuje taką samą sekwencję liczb – zagadkę która nie mogła być rozwiązana przez trzy dni, nagroda składająca się z 30 szat, 300 lisów i 3000 mężów Judy przy skale Etam.

Okres 21 dni dwa razy został określony jako „trzy tygodnie” (Dan. 10: 2,3). Można zatem powiedzieć, że są to trzy zestawy po siedem dni – albo inaczej, siedem zestawów po trzy dni. W ten sposób okres ten może reprezentować siedem etapów rozwoju Kościoła. Każde nawiązanie do liczby „trzy” w każdym z tych okresów reprezentuje odkupionych żyjących w tych czasach.

Okoliczność, że wizyta Gabriela miała miejsce 24 dnia miesiąca również łączy ten epizod z księgi Daniela, z prorocstwem Aggeusza dotyczącym dokończenia świątyni. „Wtedy Pan poruszył ducha Zorobabela, syna Szealtiel, namiestnika Judei, i ducha arcykapłana Jozuego, syna Jehosadaka, i ducha całej reszty ludu, tak że przyszli i podjęli pracę koło domu Pana Zastępów, swojego Boga, dnia dwudziestego czwartego, miesiąca szóstego, w drugim roku króla Dariusza” (Agg. 1:14-15).

Ten sam dzień pojawia się również w Agg. 2:10, zgodnie z którym „dnia dwudziestego czwartego dziewiątego miesiąca, w drugim roku Dariusza doszło proroka Aggeusza słowo Pana tej treści”, że począwszy od „dwudziestego czwartego dnia dziewiątego miesiąca, to znaczy od dnia, gdy położono kamień węgielny pod świątynię Pana”, On będzie błogosławił ludowi (Agg. 2:18).

Ponownie ta sama data użyta została w przesłaniu dotyczącym Zorobabela, namiestnika Judei. „I powtórnie doszło Aggeusza słowo Pana dwudziestego czwartego dnia tego miesiąca: Tak powiedz Zorobabelowi, namiestnikowi Judei: Poruszę niebiosy i ziemię. Upadną trony królestw i zniszczę moc królestw pogańskich: obalę rydwany i jeźdźców, tak że padną rumaki i ich jeźdźcy, jeden od miecza drugiego. W owym dniu – mówi Pan Zastępów – wezmę cię, sługo mój, Zorobabelu, synu Szealtiel – mówi Pan – i uczynię cię swoim sygnetem, gdyż wybrałem cię – mówi Pan Zastępów” (Agg. 2:20-23). Zorobabel przedstawia tu naszego Pana, Jezusa. Prorocstwo odnosi się do ustanowienia Królestwa Chrystusowego i upadku królestw tego świata w czasie, gdy skompletowany będzie Kościół.

Zachariasz

Ten sam dzień miesiąca jest również przywołany w pismach innego proroka współczesnego Aggeuszowi, Zachariasza. „Dwudziestego czwartego dnia jedenastego miesiąca – jest to miesiąc Szabat – w drugim roku Dariusza doszło Zachariasza, syna Berechiasza, syna Iddo, proroka, słowo Pana (...)”.

Tematem posłannictwa Zachariasza była odbudowa Jerozolimy. „I zapytałem go: Dokąd idziesz? Odpowiedział mi: Chcę przemierzyć Jeruzalem, aby zobaczyć, jaka jest jego szerokość i jaka jego długość. (...) I Ja – mówi Pan – będę jego murem ognistym wokoło i będę chwałą pośród niego!” (Zach. 2:6,9). Jeruzalem jest tutaj symbolem Nowego Jeruzalem,



które przedstawia Kościół w chwale (Obj. 21:2). Dodatkowo, proroctwo Zachariasza dane Izraelowi wskazuje, że cielesny naród Izraelski zostanie uwolniony od swoich obciążeń, w końcu zatriumfuje nad swoimi wrogami i stanie się początkiem Królestwa Bożego na ziemi (Zach. 14:3-8).

Wynika z tego, że w proroctwie Aggeusza i w proroctwie Zachariasza mamy opisane trzy dzieła, które są ze sobą powiązane, a których czas realizacji nadejdzie pod koniec Żniwa: skompletowanie Kościoła, objęcie Królestwa przez Jezusa i wybawienie Izraela od jego wrogów. We wszystkich tych przypadkach wymieniony został 24 dzień miesiąca, jako dzień kończący „21 dni” oczekiwania – koniec Wieku Ewangelii.

Chwała ostatniego domu

Znaczenie proroctwa Agg. 2:7-9 jest jaśniejsze w przekładzie Rotherham niż w winnych tłumaczeniach. „Poruszę wszystkie narody tak, że napłynie roz-

kosz wszystkich narodów i napelnę ten dom chwałą – mówi Jahwe Zastępów. Moje jest srebro i moje jest złoto (...). Większa będzie ostatnia chwała tego domu niż pierwsza – mówi Jahwe zastępów” (Agg. 2:7-9, Rotherham).

Sformułowanie „rozkosz wszystkich narodów”, która ma „napłynąć” aby napęłnić dom chwałą, ewidentnie odnosi się do złota i srebra, które Bóg dostarczy w celu przysporzenia chwały budowli Zorobabela. We wspanialszym obrazie, to złoto i srebro przedstawiają klasy duchowe, czyli Kościół i Wielkie Grono. Wypełnią one świątynię duchową chwałą znacznie większą, niż ziemskie metale szlachetne.

To jest chwała, której oczekujemy. Zbliżamy się do końca Żniwa. Święci podniesieni do życia po powrocie Chrystusa poprzedzają nas w drodze do niebiańskiej Świątyni, ozdabiając ją swoją chwalebą obecnością. Gdy reszta zostanie skompletowana, rozpocznie się tak długo wyczekiwane Królestwo, aby błogosławić „wszystkie narody ziemi” (1 Mojż. 28:14).

cd. ze str. 19

„bojaźń” użyte w tym miejscu nie niesie ze sobą znaczenia terroru lub strachu; chodzi w nim raczej o podziw i szacunek dla świętości i majestatu Boga oraz niechęć do zawiedzenia Go lub okazania Mu nieposłuszeństwa. Jezus powiedział, że kiedy poznamy prawdę, to ona nas wyzwoli (Jan 8:32). Wolność od strachu jest wynikiem poznania prawdy.

Ziemskie organizacje wierzą, że edukacja jest lekarstwem na bolączki społeczeństwa. Jednak edukacja sama w sobie nie zwalczy bezbożności. Apostoł Paweł powiedział, że wiedza, w oderwaniu od miłości Bożej, prowadzi do pychy (1 Kor 8:1). Nikodem był „nauczycielem w Izraelu”, ale nie mógł zrozumieć koncepcji życia duchowego (Jan 3:10). Św. Paweł był bardzo światłym człowiekiem, wykształconym w najlepszej szkole żydowskiej w jego czasach (Dzieje Ap. 22:3). Używał swojej edukacji, aby skutecznie komunikować się z ludźmi wielu kultur (Dzieje Ap. 17:28, Tyt. 1:12). Jednak wykształcenie to nie uczyniło go świętym (1 Tym. 1:16), zaś on sam ostrzegł tych, którzy „zawsze się uczą, a nigdy do poznania prawdy dojść nie mogą” (2 Tym. 3:7). Samo poznanie faktów nikogo nie uczyni lepszym człowiekiem. Można być wysoko wykształconym głupcem.

Bóg obiecał, że kiedyś nadejdzie czas, gdy prawdziwa wiedza i edukacja dotrze do każdej osoby na Ziemi. Dzieło to rozpocznie się w czasie powrotu Chrystusa, gdy sprawiedliwe królestwo zostanie ustanowione pośród ludzi: „Za dni tych królów Bóg niebios stworzy królestwo, które na wieki nie będzie zniszczone, a królestwo to nie przejdzie na inny lud; zniszczy i usunie wszystkie owe królestwa, lecz samo ostoi się na wieki” (Dan. 2:44). Biblia mówi, że jednym z pierwszych znaków, że to królestwo jest już w zasięgu ręki, jest powrót Izraela do swej ojczyzny. Poprzez ten naród, Bóg ustanowi przymierze ze wszystkimi ludźmi (Jer. 31:31-34). Proces ich edukacji będzie zarządzany przez grupę znaną jako Starożytni Święci – tych, którzy przez swą wiarę wykazali się wiarygodnością konieczną do pełnienia funkcji nauczycieli i przywódców w królestwie Chrystusa (Hebr. 11). Ten proces edukacji rozpocznie się zmartwychwstaniem wszystkich ludzi z martwych.

cd. na str. 27

Piąte przykazanie

Syn czci ojca, a sługa swojego pana. Jeżeli jestem ojcem, to gdzież jest moja cześć? A jeżeli jestem panem, to gdzież jest bojaźń przede mną? – mówi Pan Zastępów (...) — Mal. 1:6.

Jako chrześcijanie, nie jesteśmy pod Prawem Mojżeszowym lecz pod łaską. Istnieją jednak ważne wnioski, które wypływają z dziesięciu przykazań. Szczególnie istotne nauki zawarte są w przykazaniu czwartym i piątym. Osiem na dziesięć przykazań zawiera wyrażenie: „nie będziesz”. Natomiast zarówno czwarte, jak i piąte przykazanie zawierają nakaz określonego zachowania. W tym miejscu zastanowimy się nad piątym przykazaniem.

„Czcij ojca swego i matkę swoją, aby długo trwały twoje dni w ziemi, którą Pan, Bóg twój, da tobie” (2 Mojż. 20:12). Apostoł Paweł skomentował to przykazanie w liście do Efezjan: „Czcij ojca swego i matkę, to jest pierwsze przykazanie z obietnicą” (Efezj. 6:2). Prawdę mówiąc, to przykazanie jest jedynym spośród dziesięciu, które zawiera szczególną obietnicę.

Jest z tym związana szczególna lekcja dla duchowego Izraela. Bóg jest naszym Ojcem. „A wy tak się módlcie: Ojcie nasz, któryś jest w niebie, Świeć się imię twoje” (Mat. 6:9). Przymierze Sary jest naszą matką. „Napisane jest bowiem, że Abraham miał dwóch synów – jednego z niewolnicy, a drugiego z wolnej. Lecz ten, który był z niewolnicy, według ciała się urodził, ten zaś, który był z wolnej, na podstawie obietnicy. A to jest powiedziane obrazowo: oznaczają one dwa przymierza, jedno z góry Synaj, które rodzi w niewolę, a jest nim Hagar. Hagar jest to góra Synaj w Arabii; odpowiada ona teraźniejszemu Jeruzalem, gdyż jest w niewoli razem z dziećmi swymi. Jeruzalem zaś, które jest w górze, jest wolne i ono jest matką naszą” (Gal. 4:22-26). Przymierze Zakonu jest natomiast „matką” Żydów.

Malachiasz

Głębsze zrozumienie piątego przykazania znajdziemy w Księdze Malachiasza. Ten „mniejszy prorok” jest szczególnie istotny dla trzech różnych klas: cielesnego Izraela, nominalnego duchowego Izraela oraz Wielkiego Grona. Ta księga jest prorocstwem. Dotyczy ona wydarzeń, jakie miały mieć miejsce zarówno w czasie pierwszego, jak i drugiego przyjścia Mesjasza.

Wskazuje na pewne okoliczności, jakie miały istnieć w obu przypadkach.

Prorocstwo Malachiasza jest ostatnią natchnioną księgą skierowaną do cielesnego Izraela. Opisuje wyrok, jaki został przeciwko niemu wydany. Zawiera wezwanie do poprawy oraz obietnicę wyzwolenia. Dla wielu Żydów, ta obietnica jest bardzo droga nawet w dzisiejszych czasach. Puste krzesło lub częściej dodatkowy kielich wina, jest zwykle stawiany na paschalnym stole, oczekując na Eliasza (por. Mal. 3:23).

Wersety 1-4. Pierwsze wersety opisują szczególny i odrębny wyrok, jaki został wydany na Edom. Edom w tym miejscu, jak i wszędzie indziej reprezentuje chrześcijaństwo. Opis ten wskazuje na podejmowane przez nie próby ustanowienia Królestwa Bożego. Jednak Bóg nie uznał tego fałszywego królestwa; wprost przeciwnie, obecnie trwa proces obalania go. Ten wyrok będzie wieczny.

Przypomina nam to o opisie Obj. 14:11, który mówi o wiecznie unoszącym się symbolicznym dymie, pochodzącym ze zgłiszcz tego fałszywego królestwa.

Werset piąty pokazuje to, co nastąpi po tym sądzie: „Wielki jest Pan poza granicami Izraela”. Prawdziwe Królestwo zostanie ustanowione przez Izrael. Wiele innych zapisów biblijnych wskazuje, że to Królestwo będzie wieczne.

Dalsza część prorocstwa w znacznej mierze dotyczy problematyki związanej z piątym przykazaniem. „Syn czci ojca, a sługa swojego pana. Jeżeli jestem ojcem, to gdzież jest moja cześć? A jeżeli jestem panem, to gdzież jest bojaźń przede mną? – mówi Pan Zastępów do was, kapłani, którzy gardzicie moim imieniem. Wy jednak mówicie: W czym wzgardziłeś twoim imieniem?” (Mal. 1:6). Kim są kapłani, którzy gardzą imieniem Bożym?

Istnieją trzy grupy, które nie oddały należnej czci Ojcu. Są to: 1) kapłani narodu Izraelskiego, którzy zeszli na manowce, 2) fałszywi kapłani Wielkiego Babilonu (tj. nominalnego Kościoła), 3) Wielkie Grono, opisane w Ezech. 44:10-14 jako lewici, którzy odeszli od Pana (niektórzy redaktorzy nie widzą



Wielkiego Grona jako jednej z klas opisanych w tym miejscu przez Malachiasza; ograniczają one zastosowanie tego proroctwa do dwóch pierwszych z wymienionych klas, przyp. Redakcji).

Księga Malachiasza zawiera przesłanie i proroctwo dotyczące wszystkich tych trzech klas. Zapytajmy najpierw, na czym polegał błąd popełniony przez te trzy klasy?

We wszystkich trzech przypadkach, błędem był brak oddania należnej czci i szacunku dla ich Ojca, Boga oraz brak czci i szacunku dla ich matki – przymierza. Wszystkie trzy klasy nie uznały swego grzechu. Pytają w wersecie szóstym: „W czym wzgardziłeś twoim imieniem?”, zaś w wersecie siódmym „Czym go zanieczyściliśmy?”.

Zarzuty, jakie zostały przeciwko nim podniesione, znajdują się w kolejnych wersetach.

Werset 7. „Ofiarujecie na moim ołtarzu pokarm nieczysty”. Pod wieloma względami, ten zarzut jest prawdziwy w przypadku wszystkich trzech klas. Często zdarzało się, że na ofiarę składane były dary drugiej kategorii, co wskazywało na brak przykładania dostarczanej wagi do tej kwestii. Dodatkowo werset ten wskazuje na symboliczny „nieczysty pokarm”, obejmujący fałszywe doktryny i zachowania.

Na ofiarę składane były zwierzęta niewidome, chrome i chore. Były to dary, których nie przyjęliby nawet ziemscy władcy (wersety 8,13). W ten sposób ofiarowywali mniej, niż się zobowiązali w ramach przymierza (werset 14).

Kolejny zarzut profanowania imienia Pana wskazany jest w wersecie dwunastym.

Nieodpokutowane grzechy tych trzech klas obejmują: formalistyczne traktowanie religii, składanie ofiar, które nie pochodziły z serca i zniekształcanie prawdy.

Przeciwieństwem tych uchybień jest charakterystyka prawdziwego Królestwa, jaka została wspomniana w wersecie jedenastym: „Gdyż od wschodu słońca aż do jego zachodu wielkie jest moje imię wśród narodów i na wszystkich miejscach spala się kadzidła i składa się czyste ofiary na cześć mojego imienia, bo moje imię jest wielkie wśród narodów – mówi Pan Zastępów”.

Wiemy już zatem, jakie były błędy tych trzech klas. Jakie wnioski wypływają z tego dla nas? Są one dla nas istotne dlatego, że musimy starać się właściwie czcić naszego Ojca i naszą matkę, w przeciwnym razie będziemy winni tych samych grzechów.

Rozdział drugi

Rozdział drugi księgi Malachiasza zawiera mocne słowa potępienia wobec niewiernych kapłanów i lewitów (określenie „lewita” i „lewici” nie pojawia się w Księdze Malachiasza, ale Boże przymierze z „Lewim” jest wymienione w Mal. 2:4,8; natomiast określenie „synowie Lewiego” pojawia się w Mal. 3:3, który opisuje ich oczyszczanie na podobieństwo złota i srebra. Sformułowanie to często używane jest w odniesieniu do dwóch klas duchowych, tj. Kościoła i Wielkiego Grona, przyp. Redakcji). Przedstawiono w nim także różnice między klasą wiernych, a niewiernych.

W wersetach ósmym i dziesiątym oskarżają ich o korupcję i gwałcenie warunków zawartego przymierza przez składanie niedopuszczalnych ofiar. W ten sposób nie okazali oni szacunku wobec swojej matki, a co więcej, doprowadzili do potknięcia się i upadku innych.

Wersety 11-16 używają innej symboliki, aby pokazać niewierność wobec przymierza i niewierność wobec Boga. Grzechem w tym przypadku jest to, że „Juda (...) pojął za żonę córkę obcego boga”. Takie zachowanie obraża Boga i zawarte przymierze. Oprócz tego, że słowa te wyrażają pewną zasadę i prawdę natury ogólnej, to przytoczone sformułowanie jest pełne symboliki. Naród żydowski okazał się niewierny swemu przymierz. Nominalny kościół dopuścił się cudzołóstwa z królami ziemi. Wielkie Grono nie było wystarczająco wierne, aby stać się częścią Oblubienicy Chrystusa.

Werset piętnasty mówiąc o „potomstwie Bożym” wskazuje na prawdziwe nasienie obietnicy, Chrystusa i klasę Oblubienicy.

Rozdział trzeci

Do tej pory poznaliśmy wiele szczegółów dotyczących istoty samego problemu. Rozdział trzeci wskazuje natomiast na jego rozwiązanie. Koncentruje się on na wiernych kapłanach i lewitach. Jest to kolejny zapis równoległy w stosunku do Ezech. 44 (wersety 15-31).

Pierwsze trzy wersety pokazują dzieło oczyszczania, jakie zostanie zrealizowane przez specjalnego posłańca Pańskiego.

Misja przygotowawcza Jana Chrzciciela jako „mojego anioła” jest kontynuacją tego obrazu. Jednak w najszerszym tego słowa znaczeniu, proroctwo to odnosi się do czasów drugiego przyjścia. Jezus



w zawołany sposób odniósł się do tego, kiedy powiedział: „Eliasz przyjdzie i wszystko odnowi” (Mat. 17:11). Jezus jest prawdziwym „Posłańcem Przymierza”.

Wszyscy mamy słabości i wszyscy potrzebujemy oczyszczenia. W omawianym opisie pokazane są dwie klasy pozafiguralnych synów Lewiego. Małe Stadko ma czyste serca, są oczyszczeni jak złoto i będą kapłanami. Wielkie Grono ma również czyste serca, ale są oczyszczani jak srebro; będzie służyć w świątyni, ale nie jako kapłani.

Te dwie klasy różnią się od siebie pod względem stopnia wierności w stosunku do piątego przykazania. Małe Stadko jest bardziej wierne (są kimś więcej niż zwycięzcami) jak chodzi o uwielbienie dla swego Ojca i Boga, oraz dla swej matki, przymierza.

Pytanie brzmi: „kto się osto?” (Mal. 3:2)? Zarówno klasa „złota”, jak i klasa „srebra” wytrwają. Żużel zostanie usunięty z obu tych grup. W przypadku Wielkiego Grona, członkowie tej grupy budują z drewna, siana i słomy, a poniosą szkodę jak chodzi o nagrodę, ale ich życie będzie oszczędzone (1 Kor. 3:10-15). Obie klasy będą stać na skale (Jezus Chrystus).

W kolejnych wersetach pokazana będzie różnica pomiędzy (1) niesprawiedliwymi ofiarami przeszłości, a (2) sprawiedliwymi ofiarami przyszłości. Pierwsze (obrazowe) ofiary były gorsze, niż pierwotnie zostały obiecane. Drugi (pozafiguralne) ofiary składane przez wiernych, zaowocują nie tylko sprawiedliwością (werset 3), ale przyniosą pojednanie między Bogiem, a człowiekiem. „I miła będzie Panu ofiara Judy i Jeruzalemu jak za dni dawnych, jak w latach minionych” (Mal. 3:4).

Proces pojednania rozpocznie się od „Jakuba” (wersety 4-12), poczynając od przywrócenia go do łaski i stopniowego odrodzenia. Błogosławienie ludzkości (werset 12) będzie możliwe dopiero po zakończeniu procesu pocyszczenia pozaobrazowych „synów Lewiego”, o czym wspominają poprzednie wersety.

Wersety szesnaście i siedemnaście pokazują postawę prawdziwego Kościoła w czasie żniwa. Jego członkowie mają szacunek dla piątego przykazania; kochają i szanują swego Ojca, Boga; szanują również swą matkę, przymierze. Często rozmawiają ze sobą, zgromadzają się razem (Hebr. 10:24,25) i wzajemnie się miłują (1 Jana 4:21). Bóg spisuje „księgę pamiętkową” (Mal. 3:16), gromadzi „swą własność” (Mal. 3:17) i oszczędzi ich jak synów (Mal. 3:17).

Rozdział czwarty

Rozdział czwarty opisuje przyszłość jako „dzień, który pali jak piec”. Niektóre aspekty tego proroctwa już zaczęły się wypełniać.

Werset pierwszy opisuje czas ucisku. Zniszczenie Izraela (69-73 r. n.e.) zapowiadało ten ucisk. Rewolucja francuska była kolejną zapowiedzią tego wielkiego ucisku. Jego cel jest dwójaki: (1) dzieło sądu, zniszczenie błędu i fałszywych systemów, oraz (2) dzieło oczyszczenia, budowania i rafinacji.

Zostało to pokazane na zasadzie mocnego kontrastu pomiędzy dwoma różnymi symbolami użytymi w szerszym kontekście (1) „ciernie” zostaną spalone, tak że nawet korzenie nie pozostaną. Takie wypalanie pól jest jeszcze praktykowane w wielu krajach. W tym procesie oczyszczania, niszczone są korzenie, a nawet nasiona niepożądanych roślin. To symbolizuje absolutne zniszczenie szkodliwych elementów, dzięki czemu nie będą one mogły już więcej „odrosnąć”. (2) Z drugiej strony, porównując ten opis z 1 Kor 3:11-15 oraz Mal. 3:3,17 widzimy konstruktywny wpływ procesu oczyszczania i rafinacji złota, srebra i kamieni szlachetnych; przygotowywania Bożych klejnotów, oczyszczania synów Lewiego.

Wypełnienie się tego proroctwa następuje w sposób szczególny pod koniec wieku, kiedy Słońce Sprawiedliwości zaczyna wschodzić. Druga obecność naszego Pana rozpoczyna się szczególnym dziełem żniwa, mającym na celu oddzielenie i ostateczne zniszczenie wszystkiego tego, co nieczyste; jednak ten sam ogień służy do oczyszczenia ludu Bożego.

Gdy zniszczenie systemów istniejących w „teraźniejszym wieku złym” (Gal. 1:4) zostanie dokończony, rozpocznie się proces rekonstrukcji. Dzieło restytucji jest tutaj pokazane pod symbolicznym wyrażeniem „uzdrowienia na jego skrzydłach” (Mal. 3:20, BW; 4:2, BG). Stopniowo cały świat nauczy się posłuszeństwa wobec piątego przykazania. Wszyscy ludzie będą czcić swego Ojca, Boga, i swą matkę – Nowe Przymierze. Stopniowo będą dorastać, co jest pokazane za pomocą porównania „będziecie wychodzić z podskakiwaniem, jak cielęta wychodzące z obory”. W ten sposób, pod koniec Wieku Tysiąclecia, wszyscy będą w stanie ofiarować „cielce” na Pańskim ołtarzu (Ps. 51:19).

Podsumowaniem przesłania tej księgi są słowa „Pamiętajcie o zakonie Mojżesza” (Mal. 3:22). Innymi słowy, okazujcie posłuszeństwo wobec piątego przykazania. Oddawajcie cześć Bogu. Dotrzymujcie zobowiązań zaciągniętych w ramach waszego przymierza.





Jeżeli taki będzie stan serca, wówczas naturalną konsekwencją będzie posłuszeństwo wobec wszystkich pozostałych przykazań.

Zakończenie księgi

Księgę Malachiasza zamyka prorocтво dotyczące szczególnej misji członków „klasy stóp”, czyli „klasy Eliasza”. Jest to zadanie, które zostanie zakończone po tej stronie zasłony. Polega ono na (1) napominaniu błędu i grzechu, zaczynając od nas samych, oraz na (2) wskazywaniu na chwałę Królestwa, jaka ma nastąpić po czasie ucisku. Dzieło reformowania ludzkości należy do przyszłości. Klasa Eliasza, działając poprzez swoje świadectwo i przykład, musi podjąć próbę nawrócenia świata, choć pewnym jest to, że nie odniosą oni sukcesu. W związku z tym nadjedzie czas „kłatwy”, to jest Wielkiego Ucisku. Okres ten już trwa, w szczególności od 1914 roku. Mimo to, naszym celem jest dalsze głoszenie prawdy.

Jeżeli będziemy czcić swego ojca i matkę, wówczas otrzymamy błogosławieństwo. Ci, którzy nas usłyszają, również będą błogosławieni. Niektórzy otrzymają to błogosławieństwo w obecnym życiu, ale większość otrzyma te błogosławieństwa w czasie zmartwychwstania.

W Piśmie Świętym zostały przedstawione trzy „macierzyste” przymierza. Apostoł Paweł jasno opisuje dwa z nich w czwartym rozdziale listu do Galacjan. Trzecie nie zostało pokazane w tak wyraźny sposób. Jednak w Księdze Malachiasza można dostrzec pewne nawiązanie do wszystkich trzech. (1) Cieleśny Izrael musi szanować swoją matkę (Hagar), czyli Przymierze Zakonu, a następnie Nowego Przymierza. (2) Duchowy Izrael musi szanować swoją matkę (Sara), czyli Przymierze Ofiary.

Jednak Ketura również została pokazana w tym proroctwie, choć w ukryty sposób. W Mal. 1:11 sformułowanie „spala się kadzidła” pochodzi od hebrajskiego słowa (Strong H6999) oznaczającego „czynić kadzidło”, czasownikowej formy tego słowa. Formą rzeczownikową tego słowa jest określenie opisane pod nr Stronga H6989, tj. „Ketura”. W Królestwie, „klasa Ketury” będzie urzeczywistniać prawdziwe znaczenie nazwy swego przymierza. Będą oni ofiarować kadzidło uwielbienia i dziękczynienia dla Boga.

Podsumowanie

(1) Przedmiotem tego artykułu był problem braku przestrzegania piątego przykazania. Kwestia

ta została zasygnalizowana przez Jezusa w Mat. 15:4-9: „Wszak Bóg powiedział: Czcij ojca i matkę, oraz: Kto złorzeczy ojcu lub matce, niech poniesie śmierć. A wy powiadacie: Ktokolwiek by rzekł ojcu lub matce: To, co się ode mnie jako pomoc należy, jest darem na ofiarę, nie musi czcić ani ojca swego, ani matki swojej; tak to unieważniliście słowo Boże przez naukę swoją. Obludnicy! Dobrze prorokował o was Izajasz w słowach: Lud ten czci mnie wargami, ale serce ich daleko jest ode mnie. Daremnie mi jednak cześć oddają, głosząc nauki, które są nakazami ludzkimi”.

W Ew. Jana (8:47-49) Jezus dodał: „Kto z Boga jest, słów Bożych słucha; wy dlatego nie słuchacie, bo z Boga nie jesteście. Odpowiadając, Żydzi rzekli do niego: Czyż nie mówimy słusznie, że jesteś Samarytaninem i masz demona? Jezus odpowiedział: Ja nie mam demona, ale czczę Ojca mego, a wy mnie znieważacie”.

Jednym z najpoważniejszych zarzutów, jakie mogą być podniesione przeciwko fałszywej religii jest to, że znieważa ona Boga.

(2) Zastanawialiśmy się również nad rozwiązaniem wskazanego problemu: oddawanie należnej czci Ojcu i matce. Często używamy słowa „szacunek” lub „cześć” zamiast słowa „bojaźń”. „Bojaźń Pana jest początkiem poznania; głupcy gardzą mądrością i karnością” (Przyp. 1:7). „Początkiem mądrości jest bojaźń Pana, a poznanie Świętego – to rozum” (Przyp. 9:10). „Bojaźń Pana jest szkołą mądrości, a pokora poprzedza chwałę” (Przyp. 15:33).

Istnieje obawa właściwa i nieprawidłowa. „W miłości nie ma bojaźni, wszak doskonała miłość usuwa bojaźń, gdyż bojaźń drży przed karą; kto się więc boi, nie jest doskonały w miłości” (1 Jana 4:18). Właściwa bojaźń oznacza pełen miłości szacunek i cześć dla Boga i Jego charakteru.

Praktyczne przykłady

Zakończymy przytoczeniem kilku praktycznych przykładów, które pomogą nam właściwie oddawać cześć naszemu Ojcu i matce. Możemy uczynić to poprzez:

1) zachowywanie Jego przykazań w naszych sercach (zwłaszcza przez utrzymanie naszego przymierza). „Kto ma przykazania moje i przestrzega ich, ten mnie miłuje; a kto mnie miłuje, tego też będzie miłował Ojciec i Ja miłować go będę, i objawię mu samego siebie” (Jan 14:21),

2) troszczenie się o sprawę Ojca (Łuk. 2:49),



- 3) obronę charakteru Boga,
- 4) bycie uczciwym, a nie pełnym hipokryzji (R5724b),
- 5) utrzymywanie się w miłości Bożej (Judy 21, R5724b),
- 6) docenianie Bożej opieki. „Czym odpłacę Panu za wszystkie dobrodziejstwa, które mi wyświadczył? Podniosę kielich zbawienia i wzywać będę imienia Pana. Spełnię Panu śluby moje wobec całego ludu jego. Drogocenna jest w oczach Pana Śmierć wiernych jego. O Panie, jam sługa twój, jam sługa twój, syn służebnicy twojej, rozwiązałeś pęta moje. Tobie złożę ofiarę dziękczynną i będę wzywał imienia Pana. Spełnię Panu śluby moje wobec całego ludu jego” (Ps. 116:12-18, R5724b),
- 7) czyniąc wszystko ku chwale Bożej (1 Kor. 10:31, R5724b),
- 8) utrzymywanie społeczności w Bożym świetle. „A zwiastowanie to, które słyszeliśmy od niego i które wam ogłaszamy, jest takie, że Bóg jest światło-

ścią, a nie ma w nim żadnej ciemności, jeśli mówimy, że z nim społeczność mamy, a chodzimy w ciemności, kłamiemy i nie trzymamy się prawdy, jeśli zaś chodzimy w światłości, jak On sam jest w światłości, społeczność mamy z sobą, i krew Jezusa Chrystusa, Syna jego, oczyszcza nas od wszelkiego grzechu” (1 Jana 1:5-7),

9) nie łącząc się z niewierzącymi. „Nie chodźcie w obcym jarzmie z niewiernymi; bo co ma wspólnego sprawiedliwość z nieprawością albo jakaż społeczność między światłością a ciemnością?” (2 Kor. 6:14, R5427b),

10) miłując to, co kocha Bóg. To ostatnie kryterium jest prawdopodobnie najbardziej obszerne i wymaga dogłębnego zbadania, aby móc je zastosować.

Starajmy się naśladować Boży charakter. Starajmy się podążać śladami naszego doskonałego przykładu, Pana Jezusa. Miłujmy rzeczy, które Bóg miłuje. W ten sposób będziemy lepiej przygotowani do wypełnienia piątego przykazania: „Czcij ojca swego i matkę swoją”.

cd. ze str. 22

Apostoł Paweł wspomina: „Albowiem jak w Adamie wszyscy umierają, tak też w Chrystusie wszyscy zostaną ożywieni” (1 Kor. 15:22). O tej nadziei pisze również w ten sposób: „To jednak wyznaję przed tobą, że służę ojczySTEMu Bogu zgodnie z tą drogą, którą oni nazywają sektą, wierząc we wszystko, co jest napisane w zakonie i u proroków, pokładając w Bogu nadzieję, która również im samym przyświeca, że nastąpi zmartwychwstanie sprawiedliwych i niesprawiedliwych” (Dzieje Ap. 24:14-15). Podczas zmartwychwstania do królestwa Chrystusowego, ludzie będą powracać z grobu z tą samą pamięcią i myślami jakie mieli, gdy szli do grobu. W związku z tym będą musieli nauczyć się zasad sprawiedliwości oraz poznać korzyści płynące z przestrzegania ich. „Moja dusza tęskni za tobą w nocy i mój duch poszukuje ciebie, bo gdy twoje sądy docierają do ziemi, mieszkańcy jej okręgu uczą się sprawiedliwości” (Izaj. 26:9).

Ta edukacja będzie obejmować każdą osobę, która żyje teraz albo jaka kiedykolwiek żyła na Ziemi. Prorok Izajasz opisuje ją jako proces uczenia się, który prowadzić będzie do świętości. „I będzie tam droga bita, nazwana Drogą Świętą, Nie będzie nią chodził nieczysty; będzie ona tylko dla jego pielgrzymów. Nawet głupi na niej nie zbłądzi. Nie będzie tam lwa i zwierz drapieżny nie będzie po niej chodził, tam się go nie spotka. Lecz pójdą nią wybawieni. I wrócą odkupieni przez Pana, a pójdą na Syjon z radosnym śpiewem. Wieczna radość owionie ich głowę, dostąpią wesela i radości, a troska i wzdychanie znikną” (Izaj. 35:8-10).

Program tego nauczania będzie tak zupełny, że wszyscy usłyszą jego przekaz. Ci, którzy rozpoczną proces kształcenia jako niewierzący, staną się wierzącymi, gdy dotrą do jego końca. Droga ta będzie tak oczywista, że nawet głupcy na niej nie pobiądą. Werset tematowy opisuje kompletność tego nauczania. „I już nie będą siebie nawzajem pouczać, mówiąc: Poznajcie Pana! Gdyż wszyscy oni znać mnie będą, od najmłodszego do najstarszego z nich – mówi Pan – Opuśćcie bowiem ich winę, a ich grzechu nigdy nie wspomnę” (Jer. 31:34). Jakże czekamy na ten dzień!

